

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

a) [redacted]

bytem [redacted]

b) [redacted]

bytem [redacted]

zastoupena obecnou zmocněnkyní [redacted]

bytem [redacted]

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. [redacted]

sídlem [redacted]

zastoupena advokátkou Mgr. Zuzanou Hrušovou

sídlem Jablonecká 7/22, 460 05 Liberec 5

2. [redacted]

bytem [redacted]

3. [redacted]

bytem [redacted] [redacted]

4. [redacted]
bytem [redacted]

5. [redacted]
bytem [redacted]

6. [redacted]
bytem [redacted]

7. [redacted]
bytem [redacted]

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. KULK 90753/2017,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) i žalobkyně b) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 12. 2017, č. j. KULK 90753/2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně a) a žalobkyně b) se společně domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 6. 2017, č. j. SURR/7130177926/16-K, o dodatečném povolení stavby nazvané „Bytový dům, ul. Komenského, Liberec“ na pozemcích p. č. [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] v k. ú. [redacted] nadále budou pozemky uváděny bez názvu k. ú.), které bylo vydáno k žádosti společnosti [redacted] – osoby zúčastněné na řízení 1. (dále jen „stavebník“).
2. Změna dodatečného povolení stavby učiněná žalovaným spočívala v tom, že žalovaný vypustil text druhého odstavce I. výroku tohoto rozhodnutí, který zněl: „*Součástí stavby je: bytový dům (vč. jeho rozměrů a vnitřního uspořádání), části oplocení, přeložka kabelu slaboproudu, změny v napojení části venkovních rozvodů a přístupových zpevněných ploch vzhledem ke změně umístění bytového domu (viz popis stavby).*“ a nahradil jej definováním součástí stavby, která je dodatečně povolena, tak, že (ve stručnosti uvedeno) jimi jsou:
  - změny bytového domu provedené v rozporu s územním rozhodnutím ze dne 12. 11. 2010 a stavebním povolením ze dne 18. 3. 2013, které spočívají ve změně polohy umístění bytového domu a změně délky jižního křídla bytového domu v části „A“ zvětšené o 1,01 m a ve změně vzhledu členění fasády bytového domu v části „B“ a ve změně vnitřního uspořádání bytového domu v části „B“,
  - nová část oplocení na pozemku p. č. [redacted] v poloze podél hranice s pozemkem p. č. [redacted]

v délce 27 m a nová část oplocení v blízkosti jižní hranice pozemku p. č. [XX] a p. č. [XX] na pozemcích p. č. [XX], [XX] a [XX]

- změna přeložky kabelu slaboproudu,
- změny v poloze umístění a délkách venkovních rozvodů inženýrských sítí a změny v poloze umístění a velikosti části komunikací a zpevněných ploch vyvolané změnou polohy umístění bytového domu (jednalo se o stavební objekty SO 02.C – komunikace a zpevněné plochy, včetně nové zpevněné plochy na pozemku p. č. [XX] v místě původní stavby garáže a včetně upuštění od příjezdové rampy do bytového domu, dále o SO 02.D – komunikace a zpevněné plochy, SO 05 – přípojka kanalizace, SO 06 – přípojka vodovodu, SO 07 – přípojka plynu, SO 08 – areálové rozvody NN a VO a SO 09 – areálové rozvody slaboproudu).

Změna prvostupňového rozhodnutí dále spočívala v tom, že z výroku dodatečného povolení stavby byl vypuštěn text, že ostatní stavby dle původního územního rozhodnutí a stavebního povolení nejsou předmětem řízení. Ve zbývajících částech bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

3. Vydání těchto rozhodnutí předcházelo vydání územního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2010, č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, jímž bylo rozhodnuto o umístění „Novostavby bytového domu v ulici [XX] v [XX]“ ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2011, č. j. OÚPSŘ 82/2011-328-rozh. Označená rozhodnutí byla k žalobě žalobkyně a) zdejší soudem přezkoumána, žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 19. 12. 2013, č. j. 59 A 54/2011-129, kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítnul Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57.
4. Stavební povolení na stavbu bytového domu a dalších souvisejících stavebních objektů bylo stavebním úřadem vydáno dne 18. 3. 2013, č. j. SURR/7130/107046/12-Ře, stavební povolení bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2013, č. j. OÚPSŘ 213/2013-330-rozh. Také proti vydání stavebního povolení brojila žalobkyně a) žalobou. Tu zdejší soud zamítnul rozsudkem ze dne 14. 10. 2014, č. j. 59 A 103/2013-205, jež nabyl právní moci dne 14. 11. 2014. Jeho závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 12. 2014, č. j. 7 As 252/2014-95. Žalobě proti rozhodnutím stavebního úřadu a žalovaného ve věci vydání stavebního povolení zdejší soud usnesením ze dne 20. 12. 2013, č. j. 59 A 103/2013-92, které nabylo právní moci dne 2. 1. 2014, přiznal odkladný účinek. Tyto skutečnosti jsou soudu rovněž známy ze spisů sp. zn. 59 A 54/2011 a 59 A 103/2013.
5. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stavebník počal provádět stavební práce na stavbě bytového domu v ulici [XX] v lednu 2016 v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením. Ze spisu sp. zn. 59 A 56/2016, jež se týkal žaloby žalobkyně a) na ochranu proti nezákonnému zásahu stavebního úřadu, je soudu známo, že žalobkyně podávala opakované podněty týkající se stavební činnosti prováděné

v souvislosti se stavbou bytového domu. Rovněž není sporu o tom, že kontrolní prohlídka provedená stavebním úřadem dne

6. 9. 2016 na místě novostavby bytového domu potvrdila informace žalobkyně a) o posunu stavby, změně tvaru budovy a změně vnitřní dispozice.

6. Dne 7. 9. 2016 podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby s odkazem na dříve vydané územní rozhodnutí a stavební povolení s tím, že důvodem je umístění části stavby mimo hranici vymezenou územním rozhodnutím. Písemností ze dne 23. 9. 2016 stavební úřad oznámil zahájení řízení o odstranění předmětné stavby bytového domu a staveb souvisejících. V průběhu řízení o žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění předložené žádosti o údaje a podklady a upřesnění žádosti. Na výzvu stavebník reagoval tak, že dne 2. 11. 2016 doložil požadovanou projektovou dokumentaci stavby, stanoviska dotčených orgánů státní správy a seznam souřadnic geometrického zaměření. Následně dne 12. 12. 2016 doložil dokumentaci stavby ve složce „*Vymezení rozsahu předmětu dodatečného povolení stavby*“, a tak upřesnil předmět řízení. Písemností ze dne 21. 12. 2016 stavební úřad oznámil ostatním účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě, které se konalo dne 31. 1. 2017, jak o tom svědčí protokol o ústním jednání. V průběhu ústního jednání a následně i písemně uplatnily rovněž žalobkyně a) i žalobkyně b) námítky proti dodatečně povolované stavbě. Dne 8. 3. 2017 stavebník podal písemné vyjádření spolu s přílohami – doplnil průvodní a souhrnnou technickou zprávu, posouzení zastínění okolních objektů č. p. [REDACTED], č. p. [REDACTED], č. p. [REDACTED] a č. p. [REDACTED], posouzení odstupových vzdáleností, geodetické zaměření skutečného provedení stavby – určení odstupů od stávající zástavby a určení výšky stavby a další písemné podklady. Stavební úřad oznámil účastníkům řízení doložení těchto písemných podkladů na úřední desce, dal jim možnost se s nimi seznámit a určil lhůtu, ve které se k předloženým podkladům rozhodnutí mohou před vydáním rozhodnutí vyjádřit.
7. Dne 12. 6. 2017 vydal stavební úřad dodatečné povolení stavby, proti kterému se mj. obě žalobkyně odvolaly. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2017 žalovaný částečně dodatečné povolení stavby změnil shora popsáním způsobem, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
8. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ostatní části stavby, které nebyly provedeny v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením (komunikace a zpevněné plochy, terénní a sadové úpravy, oplocení s výjimkou nového oplocení) nadále disponují pravomocnými povoleními a nejsou předmětem dodatečného povolení stavby. Změnou výroku bylo docíleno zpřesnění dodatečného povolení stavby, k upřesnění jednotlivých stavebních objektů žalovaný odkázal na projektovou dokumentaci stavby k dodatečnému povolení. Provedenou změnou nebylo dle žalovaného zasaženo do práv účastníků řízení, neboť zpřesnění výroku vychází ze samotného rozhodnutí, a to odstavce „*Popis stavby*“ a z podkladů, se kterými se

účastníci mohli seznámit. Žalovaný zdůraznil, že stavba bytového domu s jeho součástmi byla již dříve přezkoumána a posouzena, a to včetně soudního přezkumu krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, dokonce i Ústavního soudu, stavba byla umístěna územním rozhodnutím

ze dne 12. 11. 2010 a stavebním povolením ze dne 18. 3. 2013. Na základě těchto rozhodnutí byla stavba rozestavěna, stavebník stavbu počal provádět v části v rozporu s těmito pravomocnými rozhodnutími, proto požádal o dodatečné povolení těchto částí stavby. Rozpor spočíval ve změně polohy umístění bytového domu, upuštění od realizace příjezdové rampy, což vyvolalo změnu polohy umístění venkovních rozvodů inženýrských sítí a části komunikací

a zpevněných ploch. Dále rozpor spočíval v doplnění nové zpevněné plochy na pozemku

p. č. XXX v místě původní stavby garáže, v novém oplocení na pozemku p. č. XXX v délce

27 m, v novém oplocení v blízkosti jižní hranice, ve změně délky jižního křídla bytového domu v části A o 1,01 m, ve změně vzhledu členění fasády bytového domu v části B a ve změně vnitřního uspořádání části B, včetně vybudování vnitřní hydraulické zvedací autoplošiny namísto vjezdu do objektu pomocí rampy, v navýšení počtu garážových stání v 1. PP a 1. NP, ve změně počtu bytů na jednotlivých podlažích, namísto původně povolených 28 bytů je plánováno 22 bytů. Jen k této nepovolené změně, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, mohly směřovat námitky účastníků řízení. V obecné rovině žalovaný konstatoval,

že stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 100 až § 115 stavebního zákona,

což znamená, že v řízení bylo možné vznášet námitky v rozsahu § 114 odst. 1 stavebního zákona. K odvolacím námitkám, které se týkaly dosavadního průběhu výstavby bytového domu, žalovaný uvedl, že pokud některé ze stavebních prací pravomocně povolených začal stavebník provádět v rozporu s rozhodnutími, odrazilo se to právě v zahájení řízení o odstranění předmětné stavby, které bylo ale přerušeno, protože stavebník požádal o dodatečné povolení těchto nepovolených prací. Nedodržení vzájemných odstupů stavby od okolních staveb žalovaný nezjistil. Konstatoval, že porušení výzvy k bezodkladnému ukončení stavebních prací stavebníkem není předmětem řízení. Stavební úřad zkoumal soulad stavby ve smyslu § 90 písm. a) i b) stavebního zákona, žalovaný odkazoval na konkrétní části prvostupňového rozhodnutí. K námitce výstavby oplocení na pozemku žalobkyně a) p. č. XXX žalovaný uvedl, že část oplocení mezi zmíněným pozemkem a p. č. XXX nebyla předmětem dodatečného povolení stavby. Odmítnul,

že by podkladem byla neúplná projektová dokumentace, ta svým obsahem vyhovuje příloze

č. 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Žalovaný odkázal na projektovou dokumentaci, kterou stavebník doplnil též o část „Vymezení rozsahu předmětu dodatečného povolení stavby“, kterou upřesnil předmět řízení podané žádosti. Spolu s vyjádřením stavebníka pak stavební úřad dne 8. 3. 2017 obdržel další přílohy, se kterými účastníky řízení seznámil a dal jim možnost na ně ve stanovené lhůtě reagovat. Žalovaný dále odmítnul námitky žalobkyně a), že nabyla spoluvlastnický podíl

na p. č. 945/1 vydržením, vycházel z údajů katastru nemovitostí. K problematice souladu povolované stavby s územním plánem žalovaný poznamenal, že na danou otázku je třeba nahlížet pouze ve směru změn povolovaných dodatečným povolením stavby. Bylo na místě posoudit, zda změna polohy umístění předmětné stavby a uvedené změny stavby měly vliv

na soulad dodatečně povolované stavby z hlediska územního plánování či nikoli.

Žalovaný

se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, doplnil, že námitky jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona a jsou neoprávněné. Přesto k nim žalovaný přezkoumal, zda nepoukazují

na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zjistil, že stavbou dotčená část územního plánu města Liberec nebyla od doby vydání územního rozhodnutí v dané ploše nijak změněna, ve vztahu

ke stavbě se tedy nic nezměnilo. Dodatečně povolované změny stavby oproti původním rozhodnutím tak nemají na soulad stavby s platnou územně plánovací dokumentací vliv. Charakter stavby se nezměnil, nadále se jedná o bytový dům téměř shodného objemového parametru i výšky, posunutím od objektu, v němž má žalobkyně a) bytovou jednotku, došlo k oddálení od tohoto objektu. Nedošlo ke změnám v terénních a sadových úpravách, rovněž v tomto směru se na posouzení souladu stavby z hlediska územního plánu nic nezměnilo.

Ani ostatní povolované změny neměly na soulad stavby s předmětnou územně plánovací dokumentací žádný vliv. K námitce, že stavebník měl soulad s územně plánovací dokumentací prokazovat nějakým dokumentem, žalovaný uvedl, že stavebník tak učinil předloženou projektovou dokumentací, kterou přezkoumal stavební úřad ze zákonných hledisek. K odvolacím námitkám, které se týkaly ochrany zájmů na úseku státní památkové péče, žalovaný uvedl, že jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Přesto je přezkoumal z hlediska zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Opět uvedl, že již dříve nebyl shledán možný zásah do ochrany zájmů na úseku státní památkové péče. Bylo nutné pouze zkoumat, zda provedenými změnami mohlo být zasaženo do těchto zájmů či nikoliv. Dodatečně povolovanou stavbou nebyly dotčeny žádné kulturní památky ani jejich prostředí, žalovaný v tomto směru odkázal na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, jež bylo přezkoumáno Ministerstvem kultury. Dále poukázal

na závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, oddělení památkové péče, ze dne 20. 10. 2016, které připouští umístění hlavního uzávěru plynu v rámci stávajícího oplocení objektu kulturní památky č. p. XXX na p. č. XXX, nemohlo ale obsahovat vyjádření k vlastní stavbě bytového domu, neboť působnost orgánu státní památkové péče je vázána rozsahem ochrany kulturní památky

č. p. 7. Žalovaný odmítnul námitky směřující do občanské vybavenosti. Dále vypořádával námitky týkající se doložené studie posouzení zastínění okolních objektů. Žalovaný odmítnul,

že stavební úřad měl provést vlastní zaměření výškových kót novostavby bytového domu.

Dle dokumentace stavby je výška objektu bytového domu 18,55 m, dle geodetického zaměření stavby ze dne 7. 2. 2017 18,558 m, namítaný rozdíl činí 8 mm, což je zanedbatelné. Rovněž

ke kótám vzdálenosti garáže na p. č. XXX žalovaný odkázal na projektovou

dokumentaci

a geodetické zaměření skutečného stavu, kdy rozdíl činí 2 cm, což není podstatný rozdíl. K námitkám týkajícím se odstupů nemovitosti, v níž má bytovou jednotku žalobkyně b),

od bytového domu, žalovaný uvedl, že dům č. p. [XX] je od pozemku p. č. [XX] oddělen řadou staveb, takže nevzniká přímý kontakt s pozemkem stavby, tudíž míra ovlivnění míry pohody bydlení není narušena nad míru přiměřenou místním poměrům, vzdálenost mezi stavbami je v souladu s § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., což vyplývá z výkresu č. A.D1, kde bylo zakresleno sklopení výšky vyšší z protilehlých stěn 15,019 m, stěna domu č. p. [XX] a jejího odstupu od nejbližší stěny předmětné stavby 15,157 m. Z uvedeného výkresu vyplývá, že od domu

č. p. [XX] v místě nejvyšší z protilehlých stěn výšky 18,56 je odstupová vzdálenost mezi domy

19,58 m, což je v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Žalovaný se poté věnoval odstupovým vzdálenostem bytového domu po změně umístění od ostatních nemovitostí. K námitkám neúplné požární zprávy žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, v němž se stavební úřad námitkami zabýval, pochybení žalovaný neshledal. Správnost provedení zprávy byla přezkoumána Hasičským záchranným sborem Libereckého kraje (dále jen „HZS“), který vydal kladné závazné stanovisko dne 13. 10. 2016. K námitkám týkajícím se porušování podmínek souhrnného stanoviska odboru životního prostředí stavebníkem při provádění stavby žalovaný uvedl, že ochrana životního prostředí byla řádně zabezpečena podmínkami č. [XX] a [XX] dodatečného povolení stavby na základě souhrnného vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 18. 10. 2016. Jejich nedodržování v rámci provádění stavby pak stavební úřad může řešit v rámci výkonu státního dozoru. Žalovaný následně odmítl i odvolací námitky týkající se zvýšení imisí pohledem, hlukem, prachem včetně benzoapyrenu, nočním osvětlením

a zastíněním nad míru přiměřenou poměrům. Tyto námitky žalovaný zodpověděl v kontextu,

že dodatečným povolením stavby jsou povolovány pouze rozpory, které na stavbě stavebník provedl oproti pravomocným rozhodnutím, kdy právo existence stavby jako takové již bylo posouzeno včetně možných účinků na okolí. Žalovaný rovněž odmítl námitky týkající

se vlastnictví pozemků. V katastru nemovitostí totiž ověřil, že pozemky dotčené stavbou jsou stále ve vlastnictví stavebníka a nevázne na nich žádná plomba provedená katastrálním úřadem. Žalovaný odkázal na pravomocná soudní rozhodnutí, jimiž nebylo vlastnictví pozemků stavebníkem zpochybněno.

Žalovaný dovodil, že platnost územního rozhodnutí ze dne

12. 11. 2010 neskončila, neboť v době platnosti požádal stavebník o vydání stavebního povolení. Rovněž stavební povolení ze dne 18. 3. 2013, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2013, platnosti nepozbylo, dvouletá lhůta platnosti byla prodloužena o dobu, kdy byl usnesením krajského soudu přiznán žalobě proti tomuto stavebnímu povolení odkladný účinek. Doba platnosti pak byla prodloužena o dobu, na kterou bylo vydáno usnesení Okresního soudu v Liberci, č. j. 33 C 26/2011-270, podle něhož byl stavebník povinen zdržet se přípravných a

stavebních prací. Doba platnosti stavebního povolení prodloužená o zmíněné doby by tak nejdříve vypršela až v říjnu 2017, stavebník započal se stavbou v lednu 2016, proto stavební povolení platnosti nepozbylo. Žalovaný uzavřel tím, že ve shodě se stavebním úřadem dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky pro dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona.

II. Žaloba

9. V úvodu žaloby žalobkyně uvedly, že hájí svá práva z titulu přímého souseda. Žalobkyně a) je vlastníkem bytové jednotky v domě č. p. [redacted] v 1. patře, spoluvlastníkem na společných částech domu na pozemku p. č. [redacted] a vlastníkem pozemku p. č. [redacted] včetně garáže. Žalobkyně b) je vlastníkem bytové jednotky v 1. patře domu č. p. [redacted] a spoluvlastníkem společných částí domu na pozemku p. č. [redacted], jehož je také spoluvlastníkem. Žalobkyně a) zmínila, že se u Okresního soudu v Liberci domáhala určení, že je vlastníkem pozemku p. č. [redacted], p. č. [redacted], p. č. [redacted], p. č. [redacted], na kterých je umístována novostavba bytového domu. Její žaloba byla zamítnuta rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 9. 2012, č. j. 33 C 26/211-169, uvedený rozsudek byl Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci zrušen, na to byla žaloba rozsudkem ze dne 20. 1. 2015, č. j. 33 C 26/2011-319, podruhé zamítnuta, odvolání krajský soud zamítnul. Jeho rozsudek byl však k dovolání žalobkyně a) zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 30 Cdo 1262/2016-429. Třetím rozsudkem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 30 Co 172/2015-555, krajský soud rozhodl, Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 15. 11. 2017, 30 Cdo 5197/2015-604, překvapivě dovolání žalobkyně a) zamítnul. Žalobkyně a) se brání ústavní stížností. Žalobkyně a) dále poukázala na okolnosti, které doprovázely koupi předmětných pozemků stavebníkem. Upozornila na to, že se dne 14. 12. 2017 obrátila na Komisi Evropských společenství pro porušení Smlouvy o Evropské unii v důsledku toho, že se kupní smlouvou dostalo stavebníkovi od Statutárního města Liberec nedovolené státní podpory.
10. Podle žaloby je rozhodnutí žalovaného překvapivé, neboť jím byl zásadně změněn výrok dodatečného povolení stavby. Řízení bylo stavebním úřadem vedeno nikoliv jako změna územního rozhodnutí a stavebního povolení v nějaké části, ale jako řízení o dodatečném povolení nové stavby. Se změnou právního náhledu nebyly žalobkyně seznámeny, nemohly uplatnit své námitky a doplnit dovolací důvody, byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Zásadní změna výroku žalovaným neodpovídá obsahu žádosti stavebníka a předložené projektové dokumentaci. Jako důkaz žalobkyně navrhly úřední záznam o provedení posouzení vedoucích stavebního úřadu ze dne 22. 9. 2016, v němž bylo uvedeno, že je nutné stavbu posuzovat jako celek a opětovně umístit, a proto je nařízení odstranění stavby zahajováno na celek. Dále oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby a usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby ze dne 23. 9. 2016, výzvu k bezodkladnému zastavení prací ze dne 26. 9. 2016, dále oznámení po zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání stavebního úřadu ze dne 21. 12. 2016. Žalobkyně zopakovaly, že řízení o odstranění stavby a

dodatečné povolení nové stavby nebylo vedeno o blíže neurčité změně provedené v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením, ale o celé stavbě jako celku, tato změna není napadeným rozhodnutím dostatečně určena. Žalovaný tak svým rozhodnutím rozhoduje o jiné stavbě, než která byla projednána v rámci řízení o dodatečném povolení nové stavby. Žalobkyně uvedly, že stavebník nedbal zákazu stavby, dále na nepovolené stavbě prováděl stavební práce, což nemůže mít vliv

na změnu výroku rozhodnutí. Žalobkyně navrhly jako důkazy fotografie ze spisu dozorového orgánu stavebního úřadu, z nichž vyplývá, že nová stavba jako celek je provedena v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením. Změny nebyly transparentně pojmenovány, není zřejmé, co má být oproti původní odsouhlasené verzi postaveno. Je tak nepřipustně obcházen stavební zákon, žalovaný a stavební úřad tak povolovali novou stavbu, která je nejen podstatně odlišně umístěna od územního rozhodnutí, ale má jiné dispoziční a technické řešení, nejde o tutéž stavbu v terénu posunutou. Je zde jiná výška, jiný počet parkování, jiná zastavěná plocha, jiný počet bytů a garážových stání, jiné technické řešení vytápění a odlišný vjezd

do garáží. Stavba má jinou vnitřní dispozici, žalobkyním zůstává zastřeno, co zůstalo původní. Stavebník byl proto povinen doložit k nově umísťované stavbě, a to jako stavbě nové, patřičná vyjádření dle právní úpravy z roku 2017, což nesplnil. Toto vedlo k chybně zjištěnému skutkovému stavu, stavebník dostatečně neprokázal soulad stavby s veřejným právem. Stavební úřad rezignoval na úplnost projektové dokumentace u dodatečně povolované stavby, opomněl, že dodatečně povolovanou stavbu je také nutno umístit. Toto pochybení pak žalovaný překryl překvalifikací předmětu řízení z dodatečného povolení nové stavby na změnu neurčité dílčí části novostavby. Již od počátku stavby dne 7. 1. 2016 se jednalo o stavbu nepovolenou, nejednalo

se o pouhý posun, ale i jiné dispozice v půdorysném tvaru, tedy stavební práce od počátku probíhaly na jiných základech, než povolovalo územní rozhodnutí a stavební povolení. K tomu žalobkyně navrhly jako důkaz provést listiny ve stavebním spise.

11. Výrok rozhodnutí žalovaného spolu s dodatečným povolením stavby žalobkyně označily na nesrozumitelný. Stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby dne 7. 9. 2016, tj. před zahájením řízení o odstranění stavby ze dne 23. 9. 2016. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 74/2015-69, mělo být vedeno řízení o změně stavby před dokončením podle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nikoliv dodatečné povolení změny novostavby podle § 129 stavebního zákona. Žalobkyně zopakovaly, že řízení o odstranění stavby se vede o celé nové stavbě, proto by v případě povolení nějaké neurčité dílčí části stavby bylo nutné v části neřešené dodatečným povolením stavby dále pokračovat v nařízeném odstranění stavby. Výrok žalovaného tedy vnesl do řízení nejistotu a je překvapivý.

12. Dle žalobkyn jsou příslušná vyjádření k vydání územního rozhodnutí z konce roku 2008, přitom územní rozhodnutí platí 2 roky. Bylo tedy povinností stavebníka předložit k dodatečnému povolení stavby veškerá vyjádření a prokázat, že povolení nové stavby nebude v rozporu s veřejným zájmem. Obdobně vyjádření k stavebnímu povolení jsou z konce roku 2012, tedy stará více jak 5 let, přitom dle § 115 odst. 4 stavebního zákona stavební povolení pozbývá platnosti, pokud stavba nebyla zahájena do 2 let, tj. do 13. 9. 2015. V důsledku změny dodatečného povolení stavby žalovaný nevyhověl námitkám směřujícím do absence vyjádření. Přitom stavebník nedoložil všechna podstatná vyjádření pro povolení dodatečné stavby jako celku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, vyplývá, že jde o nezákonný postup. Žalobkyně upozornily na metodickou informaci žalovaného ze dne 16. 9. 2016 k posouzení legality stavby, v níž žalovaný uvedl, že pokud je stavba prováděna v rozporu s územním a stavebním povolením pouze v odchýlení polohy rozmístění, ale jinak odpovídá dokumentaci, je třeba odchylku od povolené stavby umístění přesně vymezit a takto je předmětem dodatečného povolení změny stavby před dokončením. Žalobkyně tyto písemnosti navrhly jako důkaz. Protože stavba byla nejen umístěna vadně, ale i jinak neodpovídala schválené projektové dokumentaci, přičemž odchylka nebyla stavebníkem či stavebním úřadem nikdy přesně vymezena, vedlo se řízení o nové stavbě. Žalobkyně v tabulce předkládaly srovnání jednotlivých parametrů stavby a uvedly výčet vyjádření, z jejichž obsahu vyplývá, že stavbu dle územního rozhodnutí nelze v roce 2017 či 2018 provádět.
13. V dalším žalobním bodě žalobkyně uvedly, že výrok napadeného rozhodnutí je neurčitý. Z nové textace vyplývá, že předmětem dodatečného povolení stavby jsou pouze nějaké neurčité změny provedené v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním rozhodnutím, nikoliv celá stavba. Věc tedy měla být posuzována dle § 118 stavebního řádu. Žalobkyně nevědí, co je fakticky obsahem napadeného rozhodnutí, výrok napadeného rozhodnutí v paragrafech odkazuje na stavební zákon projednávající dodatečné povolení stavby, ale textová část výroku poukazuje na změnu stavby před dokončením, tedy věc by měla být řešena postupem dle § 118 stavebního zákona. Žalobkyně a) se dále vyjadřovala k postupu stavebníka v rozporu s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením, namítala, že stavební úřad nekonal, stížnosti žalobkyně a) nebyly shledány důvodnými. Teprve dne 23. 9. 2016 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Od září 2016 však stavební úřad toleroval postup dalších stavebních prací na nepovolené stavbě, žalobkyně a) k důkazům navrhla fotodokumentaci stavby, záznam kamer o intenzivně probíhající stavbě, dále spisovou dokumentaci stavebního úřadu ve věci novostavby a nové stavby včetně dokumentace, která reaguje na její podněty. Nejasná změna kvalifikace předmětu řízení podle žalobkyn nedůvodně zužuje obsah dodatečného povolení stavby, aniž by se k tomu žalobkyně mohly vyjádřit. Žalobkyně znovu poukázaly na rozdíl mezi změnou stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona a dodatečným povolením změny stavby před jejím dokončením podle § 129 stavebního zákona a nesouhlasily s tím, že žalovaný výrok dodatečného stavebního povolení pouze zpřesnil. Množina původně povolené novostavby dle stavebního povolení zůstala vyprázdněná,

z čehož vyplývá, že předmětem dodatečného povolení stavby byla stavba nově dodatečně povolovaná, nikoli jen neurčité rozdíly oproti původní novostavbě. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť v rámci odvolacího řízení byly posuzovány pouze námitky k nepovolené změně, nikoliv námitky k dodatečně povolované nové celé stavbě. Případně měl žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Žalobkyně poukázaly na projektovou dokumentaci k dodatečnému povolení stavby, konkrétně průvodní a souhrnnou technickou zprávu ze září 2016, ze které je zřejmá identifikace předmětu, a to celý bytový dům. Žalobkyně zopakovaly, že předložená projektová dokumentace k stavebnímu povolení byla nedostačující, je zřejmý rozpor mezi projektovou dokumentací a obsahem napadeného rozhodnutí dodatečného povolení stavby. Další rozdíly jsou mezi dotčenými parcelami, stavbou v rámci územního rozhodnutí, stavebního povolení, v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby a dodatečným povolením stavby.

14. Žalobkyně výroku dodatečného povolení stavby vytýkaly, že odkazuje na § 129 odst. 2 a 3 a § 111 až 114 stavebního zákona, přitom stavební úřad byl povinen přiměřeně postupovat také dle § 90 a § 110 stavebního zákona. Takto stavební úřad ani žalovaný nepostupovali, jde o podstatnou vadu řízení. Stavební úřad stavbu neposoudil dle § 90 stavebního zákona, žalovaný sice v odůvodnění na str. 44 rozhodnutí toto obecně tvrdí, nicméně ve výroku a odůvodnění dodatečného povolení stavby toto abscentuje. Přitom důležitou součástí okruhu otázek posuzovaných v územním řízení je soulad s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Žalobkyně vyjádřily přesvědčení, že stavebník měl předložit novou projektovou dokumentaci, odkázaly na závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-155, jenž na danou věc dopadá, protože stavebník nepožádal o prodloužení územního rozhodnutí ani stavebního povolení.
15. Žalobkyně poté zpochybnilly platnost územního rozhodnutí a stavebního povolení. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona skončila platnost územního rozhodnutí dne 22. 4. 2013, neboť nebylo započato s využitím území pro stanovený účel, následné stavební povolení nekonzumovalo územní rozhodnutí, stavebník začal stavět stavbu nepovolenou. V roce 2017 se tedy nelze dovolávat územního rozhodnutí, které vyšlo z projektové dokumentace roku 2008. Ke dni zániku platnosti stavebního povolení, tj. ke dni 13. 9. 2013, zanikla platnost územního rozhodnutí.
16. Stavební povolení podle žalobkyň nabylo právní moci dne 13. 9. 2013, nikoli 2. 12. 2013. Steží by soud rozhodoval o žalobě proti stavebnímu povolení podané v listopadu 2013 a neodmítl ji jako předčasnou. Stavebník nepožádal o prodloužení platnosti stavebního povolení, celá stavba bytového domu jako celku byla zahájena dne 7. 1. 2016, nadto jako stavba nepovolená, proto zahájení stavby nemůže prodloužit lhůtu platnosti stavebního povolení, s odkazem

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014-41. Úvahy žalovaného o prodlužování doby platnosti nejsou na danou věc aplikovatelné, svá tvrzení o prodloužení žalovaný neopírá o konkrétní právní předpisy, z kterých by dovozoval, že došlo k prodloužení lhůty platnosti, rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné.

17. V dalším velmi obsáhlém žalobním bodu žalobkyně namítly rozpor s územním plánem. Nesouhlasily s pohledem žalovaného, který jejich námitky odmítl s poukazem na § 114 odst. 1 stavebního zákona. Nesoulad s územním plánem podle žalobkyň znamená, že je přímo dotčené okolí majetku žalobkyň novou stavbou nad míru přípustnou místním poměrům. Nesprávný postup žalovaného spočívá v tom, že o námitkách žalobkyň mělo být rozhodnuto ve smyslu § 89 stavebního zákona. Postup představuje neúplný rozsah přezkumu dodatečného povolení stavby žalovaným. Projektové dokumentaci chybí jakýkoliv dokument, který by prokázal soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Územně plánovací dokumentace – vyjádření z roku 2008 se týkalo jiné stavby a jiného umístění stavby v terénu. Dodatečně povolovaná novostavba neodpovídá schválenému územnímu plánu Statutárního města Liberec dle obecně závazné vyhlášky č. 2/2002, kdy mohou být povoleny stavby městského charakteru odpovídající okolní zástavbě a charakteru bydlení. Podle žalobkyň naddimenzovaná dodatečně povolovaná novostavba bytového domu nevyhovuje závazným podmínkám územního plánu, protože neodpovídá okolní zástavbě, nerespektuje stávající nemovité kulturní památky, degraduje architektonický charakter posuzovaného území, a to zejména s ohledem na vzdálenost a výšku oproti památkově chráněnému domu č. 7. Stanovisko dotčeného orgánu památkové péče Magistrátu města Liberec ze dne 20. 10. 2016 řeší pouze hlavní uzávěr plynů na objektu oplocení památkově chráněného domu č. p. x, dotčený orgán se nevyjadřoval k umístění novostavby ve vztahu k památkově chráněnému domu o 34 % procent blíže. Následně žalobkyně poukázaly na stanovisko dotčeného orgánu památkové péče ze dne 19. 11. 2008, č. j. NPÚ-353/4370/2018, ze kterého vyplývá, že Národní památkový ústav s umístěním stavby bytového domu v okolí památkově chráněné stavby nesouhlasil. Žalobkyně dále uvedly, že přímo sousedí s dotčenou zahradou památkově chráněného domu č. p. [REDACTED], výhled z okna a ze zahrady se změnil nad dosavadní místní poměry, výstavba nepovolené stavby nepřiměřeně zasáhla do autenticity daného prostředí, změnila pohled z bytu a terasy. Žalobkyně dovozovaly, že v důsledku dodatečného povolení nové stavby se významně změnily poměry daného území. Ve stavbě bytového domu bylo schváleno 22 bytů, součástí projektové dokumentace však nebylo vyhodnocení občanské vybavenosti v souvislosti se zřízením 22 bytů v centru města. Není zřejmé, že zvýšený počet obyvatel v dané lokalitě se nedotkne práv žalobkyň, které mají bydliště v místě samém, a nebude dotčeno právo na pokojné užívání občanské vybavenosti.
18. Žalobkyně rozporovaly jednotlivé závěry stavebního úřadu ohledně zachování existující doprovodné zeleně. Popisovaly, že předmětné pozemky vnitrobloků zelených zahrad se změnil v betonové letiště, počet parkovacích míst je neúměrný,

stavebník požadavky dotčeného orgánu na ochranu krajiny a přírody nedodržuje, byly vykáceny vzrostlé dřeviny na zahradě. Tyto skutečnosti zachytila Česká inspekce životního prostředí na svém šetření a také jsou na fotografiích u stavebního úřadu. Žalobkyně poukázaly na posudek zpracovaný AOPK, z něhož vyplývá, že bude narušeno dosavadní prostředí přímého okolí bytu žalobkyně a). Žalobkyně vyjádřily odlišný názor o souladu novostavby s územním plánem, jejich námitky stavební úřad řádně nevypořádal. Žalobkyně odkázaly na znalecký posudek geodetického zaměření lokality, z něhož vyplývá, že stavba přesahuje svou výškou, hmotou a taktéž svým provedením, absencí sedlové střechy a zastavěnou plochou okolní stavby. Žalobkyně a) stavbu zaměřila a z měření jí vyšlo, že výška černé stavby bytového domu je ve vztahu k jejímu domu vyšší jak 20 metrů. Umístění nové stavby do vnitrobloků bylo výrazným porušením dosavadních místních poměrů a zopakovaly svůj nesouhlas s umístěním novostavby v blízkosti památkově chráněného domu č. p. 7, jehož prostředí bude narušeno. K důkazu byly navrženy fotografie průhledů. Stavební úřad nevypořádal námitky žalobkyně a) směřující do porušení podmínek cílů územního plánu, s jeho vypořádáním žalobkyně nesouhlasila, protože z bytu měla výhled na všechny kulturní památky, čemuž nyní zabránila stavba bytového domu, tím byla zasažena její pohoda bydlení a nelze po ní požadovat, aby strpěla výstavbu v území v rozporu s územním plánem, nad poměry daného území, byla tím snížena hodnota jejího bytu.

19. Žalobkyně rovněž namítaly, že dopis Ministerstva kultury nebyl součástí spisu ke dni 31. 1. 2017 a neměly možnost se k nim vyjádřit. Zmínily, že je připraven nový územní plán, je třeba respektovat i změnu předpisů na úseku územního plánování. Žalovaný rezignoval na přezkum odvolacích námitek, které směřovaly do závěru stavebního úřadu, že stavba je v souladu s územním plánem a nenarušuje nad míru přípustnou místní poměry. Žalovaný opomněl, že oddálením domu od nemovitosti žalobkyně a) došlo k přiblížení k bytu žalobkyně b), s čímž se žalovaný nevypořádává. K důkazu opaku navrhovaly žalobkyně tabulku, dle které zastavěná plocha a objem stavby neodpovídá místním poměrům. Z výroku vyplývá, že došlo ke změně vzhledu členění fasády, což je architektonický prvek, který bylo nutno nově posoudit. Žalobkyně se nato vrátily k otázce ochrany památek, zopakovaly, že jim nebyl znám dopis Ministerstva kultury ze dne 10. 1. 2017 a že se žalovaný nevypořádal s písemností Národního památkového ústavu, ze které vyplývá, že stavba je zásadně nepřípustnou, rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Dle žalobkyň je míra přípustná místním poměrům dána dodržením územního plánu.
20. Žalobkyně b) namítala, že stavební úřad vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když tvrdil, že dům v ulici Tyršova č. p. XXXX je od pozemku p. č. 950/4 oddělen řadou staveb, když uvedl dovětek „zřejmě garáží“, a vycházel z mapových podkladů na internetu, které se časem mění. Půdorys stavby v ortofoto aplikaci nevypovídá nic o jejím charakteru a výšce. Žalobkyně b) napadla závěr stavebního úřadu, že

vzdálenost mezi domem č. p. x a novostavbou je v souladu s § 29 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z geodetického měření, které žalobkyně navrhla k provedení důkazu, vyplývá, že dům č. p. [XX] je od novostavby vzdálen 15,043 m. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předpokládá, že novostavba je vysoká 18,56 m, žalobkyně b) dokládá, že výškový rozdíl mezi novostavbou a domem č. p. [XX], měřeno od paty domu č. p. [XX], je 19 m, potom odstupová vzdálenost neodpovídá vyhlášce. Žalobkyně b) obsáhle citovala závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, a požadovala, aby bylo z pohledu těchto závěrů na stavbu pohlíženo horizontálně, v takovém případě není posouzení odstupové vzdálenosti ani v souladu s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj.

21. Žalobkyně a) namítla, že stavba je také stavbou neoprávněnou. Stavební úřad legalizoval černou stavbu oplocení jako rozhrady mezi pozemky p. č. [XX] a [XX]. Žalobkyně a) nedala souhlas k tomu, aby stávající plot mezi uvedenými pozemky, jehož je spoluvlastníkem, jak vyplývá z výroku rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 4. 10. 2016, č. j. 19 C 219/2005-840, byl nahrazen oplocením uvedeným v dodatečném povolení stavby. Také rozporovala závěr žalovaného, že oplocení na pozemku p. č. [XX] není předmětem dodatečného povolení stavby, a to s odkazem na úvodní žalobní námitku směřující do neurčitého a překvapivého rozhodnutí rozsahu dodatečného povolení stavby a nedostatečného vymezení předmětu řízení. Žalobkyně a) tak postupem správních orgánů nebyla poskytnuta ochrana majetku, bylo fakticky prokázáno, že stavebník staví nepovolenou stavbu oplocení mezi pozemky p. č. [XX] a [XX] bez patřičného povolení. Stavebník nedodržel závazné body stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, při stavbě oplocení.
22. Také žalobkyně a) namítla nedodržení odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. mezi novostavbou a domem č. p. [XX]. Žalovaný nevypořádal s jejími námitkami, vzájemné odstupy a vzdálenost nelze vykládat v užším slova smyslu, dle žalobkyně a) se musí jednat o faktickou výšku ve srovnatelných hodnotách k okolnímu terénu, tj. k nadmořské výšce. Žalobkyně a) z těchto hodnot vycházela a dokládá i geodetickým měřením, že výška novostavby, měřeno od paty domu č. p. [XX], je 20,5 m, nikoliv 18,56 m, jak je uvedeno v hodnocení žalovaného. Žalobkyně toto v odvolání namítla, přezkumu odvolací námitky se jí nedostalo. Žalovaný nevyjádřil, proč postupuje jinak a bere v potaz pouze relativní, nikoliv absolutní výšku staveb. Je zřejmé, že žalobkyně a) zasažena imisemi z nové stavby, neboť stavba je postavena ve vzdálenosti 19,58 m, tedy blíže než stanoví vyhláška. Také namítala, že odstup mezi domem a novostavbou nesplňuje požadavky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., odvolací bod nebyl řádně přezkoumán. Projektová dokumentace dostupná ke dni 31. 1. 2017 neobsahovala žádná relevantní čísla a výpočty, z kterých by se dalo dovodit, že vzájemné odstupy staveb jsou dle vyhlášky dodrženy. Koordinační situační výkres obsahuje velké množství kót, proto žalobkyně a) považovala předloženou projektovou dokumentaci za neúplnou a navrhla v rámci námitek, aby stavební úřad stavebníku uložil zpracovat vzájemné odstupy staveb. Stavební úřad nereagoval na její žádost, aby jí bylo umožněno

vyjádřit se k doplněné projektové dokumentaci. Žalobkyně a) přitom navrhovala, aby stavební úřad sám měřením ověřil na kontrolní prohlídce za účasti účastníků řízení kóty v projektové dokumentaci, když dříve byly prokázány nesrovnalosti. Za vadu řízení pak žalobkyně označila postup, kdy stavební úřad projektovou dokumentaci neověřil a vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci.

23. Žalobkyně a) namítala, že stavebníkem nebyla zpracována studie odtokových poměrů v souvislosti se zřízenými parkovacími stáními, čímž může být zasažen její pozemek a stavba domu č. p. 87 imisemi. V této souvislosti opět uvedla, že nebyl přesně určen předmět dodatečného povolení stavby, neboť v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení stavby byla výslovně parkovací stání uvedena. Ze zahájeného řízení o odstranění stavby, které se vedlo ohledně celé stavby, vyplynulo, že dodatečně povolovaná stavba zahrnuje i parkovací stání. Žalobkyně a) odkázala na § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., namítala, že stavba parkoviště o rozsahu 29 parkovacích stání a dalších 20 uvnitř výrazně narušuje pohodu jejího bydlení, když se jedná o změnu místních poměrů nad míru přípustnou.
24. Závěry žalovaného ohledně dodržení odstupových vzdáleností od ostatních okolních domů č. p. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] obě žalobkyně označily za nepravdivé, následně dodržení jednotlivých vzdáleností odstupu mezi nemovitostmi zpochybňovaly s ohledem na výšku novostavby.
25. Žalobkyně a) namítala, že předložená požární zpráva, která byla k dispozici ke dni 31. 1. 2017, neřeší rizika domu č. p. [REDACTED] a garáže na pozemku p. č. [REDACTED], zvláště za situace, kdy nejsou dodrženy vzájemné odstupy mezi stavbami. Pokud žádala, aby byla seznámena s doplněním projektové dokumentace, nestalo se tak. Požární zpráva neřeší, že mezi dodatečně povolovanou novostavbou a domem č. p. [REDACTED] je vzrostlý buk červený, který zvyšuje přenos požáru. Tuto reálnou možnost požární zpráva neřeší, je tedy nepřezkoumatelná. Stavební úřad žádným způsobem její námitky o neúplnosti požární zprávy nezohlednil. Požární zpráva se evidentně týká pouze posouzení novostavby a její požární bezpečnosti, žádným způsobem neřeší nebezpečí sousedních objektů z pohledu novostavby, neuvádí se v ní, jaké jsou v důsledku novostavby ohroženy okolní domy, projektant se nevyjádřil k námitce, že mezi domem č. p. [REDACTED] a novostavbou je vzrostlý buk červený, jak je zřejmé z fotografie. Závěr, že v požárně nebezpečném prostoru se nenalézají žádné objekty, není pravdivý. Je to stavebník, který byl povinen prokázat umístění stavby dle § 129 stavebního zákona, existence stromu v požárně nebezpečném prostoru je zřejmá i z výkresu části F1.3. Námitka žalobkyně a) nebyla řádně přezkoumána, žalovaný se nevypořádal s její oprávněnou obavou vycházející ze znalosti místa.
26. Obě žalobkyně namítaly, že nepovolená stavba zhorší významně kvalitu stávajícího životního prostředí a pohodu bydlení, přičemž žalobkyně pohodu bydlení definovaly ve smyslu § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na

výstavbu.

27. Žalobkyně společně namítaly, že projektová dokumentace byla neúplná ve vztahu k oslunění a osvětlení. Žalobkyně nebyly informovány stavebním úřadem, že došlo ke změně, ačkoliv výslovně žádaly, aby byly o doplnění projektové dokumentace informovány. Kontrolní prohlídka neměla být svolána dříve, než bude projektová dokumentace úplná. Postup stavebního úřadu považovaly žalobkyně za rozporný se zásadou minimalizace státní moci do osobní sféry jednotlivců a zásadou koncentrace stavebního řízení, který dal stavebníkovi více práv než ostatním účastníkům řízení, neboť žalobkyně se náhodně dozvěděly o zpracování nové studie zastínění v únoru 2017. Nově zpracovaná studie posouzení zastínění okolních objektů č. p. [XX], č. p. [XX] a č. p. [XX] neřeší oslunění a zastínění jednotlivých bytů nového domu, ani celkově situaci novostavby. Studie je neúplná, protože žádným způsobem nezohledňuje okolní zahrady a jejich oslunění a osvětlení, a to zahradu p. č. [XX], [XX], zahradu navazující na stavební pozemek p. č. [XX], zahradu p. č. [XX] a zahradu p. č. [XX]. Také nezohledňuje vzrostlé stromy, zvláště 2 buky červené, a další vzrostlé dřeviny na hranicích pozemků. Žalobkyně se domáhaly důkazu vyjádření dendrologa o předpokládané době životnosti konkrétních dřevin. Studie neřeší zastínění jednotlivých bytů v bytovém domě č. p. [XX], č. p. [XX] a č. p. [XX], taktéž domu č. p. [XX], přitom se jedná o památkově chráněný dům. Studii je třeba považovat za nesprávnou, neboť se v ní uvádí, že na objekt č. p. [XX] nemá plánovaná výstavba bytového domu žádný vliv, přitom již byla celá stavba jako černá vystavěna, žalobkyně v tomto směru opětovně poukazovaly na fotografie zachycující stavební práce a vyjádření Veřejné ochránkyně práv ze dne 16. 11. 2016. Že se jedná o nepovolenou stavbu, přitom konstatovala již veřejná ochránkyně práv ve zprávě ošetření ze dne 16. 11. 2016. Studie neobsahuje žádné zdůvodnění, proč na zmíněný objekt nemá plánovaná výstavba bytového domu žádný vliv, odůvodnění je účelové, a to s ohledem na těsnou vzdálenost mezi zmíněnými objekty. Odkaz projektanta na fotografie domu č. p. [XX] jsou nedůvěryhodné, účelové, nikoliv získané v souladu se zákonem, žalobkyně se dožadovala vlastní fotografie domu k prokázání nepravdivosti fotografie, event. provedení ověření na místě samém. Tvzení projektanta o dodržení podmínek stanovené normy ČSN je nepravdivé, neboť bytový dům č. p. [XX] nebyl vůbec posuzován a u č. p. [XX] a č. p. [XX] nebyly posuzovány jednotlivé byty, nebylo posuzováno 22 jednotlivých bytů v novostavbě, ani dům č. p. [XX]. Projektant ve studii nezohlednil aktuální stav domu č. p. [XX], který byl přestavěn, taktéž fotografie domu č. p. [XX] je starší 10 let, proto žalobkyně požadovaly jako důkaz fotografie aktuálního stavu. Náčrtý projektanta jsou nesprávné, když účelově nebyla zakreslena střecha domu č. p. [XX]. U bytu v přízemí č. p. [XX] nebyla zohledněna terasa v I. patře. Výkres neobsahuje odstupové vzdálenosti. Žalovaný se nevypořádal s neúplnou projektovou dokumentací. Studie nehodnotí byt žalobkyně b) z pohledu oslunění a osvětlení, není zde zachyceno oslunění a osvětlení z jejího balkonu, což jí brání

balkon v odpoledních hodinách užívat, rovněž okno z obytné kuchyně slunce do bytu nepustí pro nadměrnou blízkou stavbu bytového domu, tudíž stavebník nedoložil, že v důsledku stavby nedojde ke zhoršení parametrů oslunění nad míru přípustnou. Obdobně žalobkyně a) je na svém právu na řádném oslunění a osvětlení bytu zasažena, není možno užívat terasu na ranní snídani, slunce tam začíná svítit po 8 hodině. Do té doby terasu s ranním sluncem užívala, pokoj směrem k novostavbě není osluněn, situaci zhoršuje vzrostlý strom, z okna již žalobkyně a) nevidí na oblohu.

28. Žalobkyně a) namítala zvýšení imisí nočním osvětlením z dodatečně povolené novostavby a pohybu vozidel nad míru přiměřenou místním poměrům, když dosud se jednalo o klidovou zónu. Povolená novostavba je v těsné blízkosti, která neodpovídá vyhláškou stanovené vzdálenosti.
29. Rovněž imise prachem jsou zvýšeny nad míru přiměřenou místním dosavadním poměrům, v průběhu novostavby dochází k značnému znečištění okolního prostředí, žalobkyně budou obtěžovány provozem dodatečně povolené stavby, pohybem aut a lidí, bude omezeno užívání zahrady, terasy a doposud klidové zóny lokality, když zeleň prach z dopravy pohlcovala, nyní je 90 % zeleně zastavěno stavbou nebo nadměrným parkovištěm.
30. Imise pohledem budou také zvýšeny nad míru přiměřenou místním poměrům, neboť nebyly dodrženy odstupové vzdálenosti.
31. V důsledku zvýšeného pohybu vozidel, zvýšení škodlivých částic z 3 plynových kotlů a zřízením dalšího stacionárního zdroje budou zvýšeny imise benzoapyrenu nad míru přiměřenou místním poměrům. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou nepřezkoumatelná, neodůvodňují konkrétní vliv zdrojů znečištění na životní prostředí. Dosud se v lokalitě žádná vozidla nepohybovala, ani zde nebyly 3 plynové kotle. Stavebník nepředložil studii ve věci imisí škodlivými částicemi. Zahrada je pod úrovní plánovaných komunikací a parkovacích stání, s ohledem na najíždějící rampu lze předpokládat vyšší pohyb vozidel, proto obtěžování plánovaným pohybem aut rezidentů a na přilehlých odstavných parkovištích, které přinese zatížení prostředí imisemi škodlivých částic, je neúnosné.
32. Nad míru přiměřenou místním dosavadním poměrům se zvýší i imise hlukem z dodatečně povolené novostavby. Žalobkyně rozvedly, čím má být hluk způsoben. Stavebníku vytkly, že žádnou studii ve věci imisí hlukem nepředložil, projektová dokumentace je nepřezkoumatelná. Žalobkyně uvedly, že se cítí obtěžovány hlukem ze samotné stavby, od ledna 2016 byly nuceny snášet neúnosné zatížení hlukem, žalobkyně a) podávala stížnosti ohledně hluku ze stavby. Stavebník vědomě porušoval vyhlášku č. 3/2009 Sb., o veřejném pořádku. Žalobkyně se také cítí být obtěžovány prachem z nepovolené stavby, odkazovaly na přiložené fotografie. Závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 1. 1. 2018 č. j. 12633/16/08/2, neobstojí ve světle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, neboť zákon byl od roku 2008 novelizován. Stanovisko nevyhovuje metodické informaci Ministerstva

zdravotnictví ze dne 10. 5. 2016,

kterou žalobkyně obsáhle citovaly. Uvedly, že § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví existoval v jiném znění, nynější zákon požaduje přísnější podmínky, nadto neexistovalo nařízení vlády

č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibracemi, ve znění nařízení č. 217/2016 Sb. Přitom je povinností žadatele předložit měření hluku podle § 32a zákona

o ochraně veřejného zdraví a návrh opatření k ochraně před hlukem a je povinností stavebního úřadu zajistit, aby záměr žadatele ke stavbě bytového domu a stavbě zdroje hluku byl posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví.

Žalobkyně poukázaly na hygienické limity hluku pro pracoviště, na směrnici zabývající se hlukem způsobeným automobilovou dopravou, odkázaly na stanovisko Národní referenční laboratoře k otázce hluku z veřejných parkovišť a článek v odborném časopise Hygiena týkající se korekce na ultrazvuku od fasád budov s chráněným venkovním prostorem staveb. Poukazovaly na znění § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a judikaturní výklad citovaného ustanovení.

33. Žalobkyně dále namítaly, že správní orgány nezajistily ochranu sousedů, podle nich měly respektovat zásadu priority území. Zpochybnilly tvrzení žalovaného, že předloženými podklady a doklady bylo prokázáno, že předmětná dodatečně povolovaná stavba bytového domu vyhovuje předpisům správního práva. Napadly tvrzení žalovaného, že byly řádně ověřeny účinky budoucího užívání stavby dle § 111 odst. 2 stavebního zákona, v tomto směru žalovaný nespecifikoval místní poměry.
34. V poslední žalobní námitce žalobkyně namítaly nedostatky ohledně posouzení ochrany ovzduší. Uvedly, že k územnímu rozhodnutí bylo přiloženo sdělení Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 9. 2008, to však není rozhodnutím ani souhlasem ve smyslu správního řádu. Je tedy nepravdivé tvrzení žalovaného, že bylo prokázáno splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby.
35. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhovaly, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby žalobkyním nahradil náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

36. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že předmětná stavba byla z důvodu jejího částečného provedení v rozporu s dříve vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením projednávána postupem dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Postup dle uvedených ustanovení byl jak ze strany stavebního úřadu, tak ze strany žalovaného naplněn, stavebník prokázal splnění zákonných hledisek pro dodatečné povolení stavby. Bylo dbáno na to, aby dodatečným povolením části stavby nebyli na svých vlastnických právech kráceni vlastníci sousedních nemovitostí, včetně obou žalobkyň.
37. K rozporované změně prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí

změnil tak,

že upřesnil identifikaci dodatečně povolené stavby poukazem na projektovou dokumentaci k dodatečnému povolení, čímž zabezpečil určitost výroku o dodatečném povolení předmětné stavby. Takový postup cestou změny výroku odvoláním napadeného rozhodnutí byl možný. Jeho zpřesnění totiž vycházelo ze samotného výroku stavebního úřadu (odst. popis stavby), ale hlavně z podkladů založených ve spise stavebního úřadu, konkrétně z projektové dokumentace stavby, se kterou měli možnost seznámit se všichni účastníci řízení, včetně žalobkyň. To znamená,

že ze strany stavebního úřadu byl zjištěn stav věci, o kterém nebyly žádné pochybnosti, z hlediska provedené změny nebylo nutné obstarávat žádné další podklady. Žalovaný odmítnul názor žalobkyň, že provedenou změnou výroku rozhodnutí žalovaný rozhodl o zcela jiné stavbě, než která byla předmětem řízení o dodatečném povolení, resp. o jiné stavbě, než jak byla vymezená v žádosti o dodatečné povolení. Zpřesněním výroku rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný nerozhodl o jiné stavbě, změnu provedl v intencích zpřesnění dodatečně povolované stavby v souladu s předloženou a ve spise stavebního úřadu založenou projektovou dokumentací. Žalovaný zdůraznil, že v rámci projednání předmětné stavby se nejednalo o zcela novou stavbu v území, jak nesprávně uvádí žalobkyně, ale pouze o nepovolenou změnu stavby před dokončením v rozsahu uvedeném v obou výrocích správních rozhodnutí, a to stavby dříve umístěné a řádně povolené, která byla v rámci soudních přezkumů jak krajským soudem

tak posléze Nejvyšším správním soudem posouzena jako přípustná. Proto jen k těmto nepovoleným změnám, které byly předmětem posuzování v rámci řízení o jejich dodatečném povolení, mohly být ze strany účastníků řízení vzneseny námitky včetně odvolacích. Stavební zákon neupravuje dodatečné povolení změny stavby před dokončením provedené bez příslušného povolení, ale pouze upravuje dodatečné povolení stavby provedené v rozporu s příslušným rozhodnutím, tak také bylo stavebním úřadem vedeno dodatečné povolení předmětné stavby.

38. K žalobní námitce, že řízení o odstranění stavby bylo vedeno o stavbě jako celku, ale řízení o dodatečném povolení bylo vedeno pouze o částech provedených v rozporu s dříve vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením, žalovaný uvedl, že takový postup byl dán charakterem projednávané stavby. Pokud by se v řízení o jejím dodatečném povolení neprokázal veřejný zájem na dodatečném povolení a bylo nutné stavbu odstranit, pak by toto nebylo možné provést při zachování zbytku stavby provedené v souladu s původním územním rozhodnutím a stavebním povolením. Proto řízení o jejím odstranění bylo zahájeno o stavbě jako celku, avšak řízení o dodatečném povolení bylo vedeno k žádosti pouze o stavbě provedené v rozporu s dříve vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením. Žalovaný dodal, že dodatečné povolení stavby nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Při dodatečném povolení předmětné stavby byl stavební záměr posouzen i z hledisek nastavených v dříve vydaném územním rozhodnutí, zejména se jednalo o stanovenou odstupovou vzdálenost umísťované

stavby od objektu, v němž vlastní nemovitost obě žalobkyně. Stavební úřad i žalovaný dospěli k závěru, že dříve stanovená minimální odstupová vzdálenost byla naplněna, kdy naopak bylo zjištěno, že směrem k nemovitosti žalobkyň došlo k posunu, a tedy ke zvětšení odstupové vzdálenosti o 2,5 metru. To znamená, že stanovená minimální odstupová vzdálenost v dříve vydaném územním rozhodnutí byla dodatečným povolením stavby respektována.

39. K námitce zpochybňující vlastnictví pozemků, na kterých je stavba realizována, žalovaný uvedl, že se jedná o námitku soukromoprávního charakteru, o které bylo s konečnou platností v důsledku žalob žalobkyň rozhodnuto tak, že vlastnictví stavebníka nebylo zpochybněno. Proto je námitka neopodstatněná. Tuto skutečnost žalovaný v odvolacím řízení zkoumal s výsledkem, že dle údajů z katastru nemovitostí svědčí vlastnictví pozemků stavebníkovi.
40. K otázce zániku platnosti původního územního rozhodnutí a stavebního povolení žalovaný odkázal na str. 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž námitky zpochybňující soulad dodatečně povolované stavby s územním plánem žalovaný zdůvodnil na str. 58 a 59 rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na str. 53 a 54 napadeného rozhodnutí, kde se věnoval problematice posouzení dodatečně povolované stavby z hlediska ochrany zájmů na úseku památkového zákona. Také v ostatních žalobních bodech, v nichž žalobkyně napadly naplnění obecných požadavků na výstavbu, řešení odtokových poměrů z parkovacích stání, odstupové vzdálenosti dalších objektů ve vnitrobloku, problematiku požárně bezpečnostního řešení, pohody a kvality bydlení, osvětlení a oslunění, imise nočního osvětlení, prachu, pohledu, benzoapyrenu, hluku, ochrany sousedství, problematiku ochrany ovzduší, žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se namítanými skutečnostmi zabýval. Ve většině vznesených žalobních námitek žalobkyně dle žalovaného konkrétně neuvedly, jakým způsobem se jimi namítané skutečnosti přímo dotkly jejich vlastnických práv. Žalovaný uzavřel tím, že stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy, správním řádem, a proto žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a potvrzení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

41. Osoba zúčastněná na řízení 1. – stavebník se k podané žalobě nevyjádřil, písemně reagoval pouze na návrhy žalobkyň na přiznání odkladného účinku žalobě, soudu předkládal rozhodnutí civilních soudů, jež se týkaly spolu o vlastnictví pozemků, na nich je postaven bytový dům. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

V. Doplnění žaloby a repliky žalobkyň

42. V podáních ze dne 19. 2. 2018 a 26. 2. 2018 žalobkyně a) i b) doplňovaly žalobu o odkazy na fotodokumentaci a kamerové záznamy, které mají svědčit o tom, že stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby pouze formálně, a zaměření geodetů, podle něhož nesplňuje nové umístění stavby odstupy od nemovitostí žalobkyň a dalších nemovitostí v okolí dle vyhlášky, resp. ČSN 73 4301. Podání žalobkyně a), jež se týká poškození stromů stavební činností stavebníka, svým obsahem doplňuje shodně jako předchozí podání návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V replice ze dne 5. 4. 2018, kterou žalobkyně reagovaly na vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1. k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, se žalobkyně vrátily k popisu nedovolené stavební činnosti stavebníka, poškozování stromů, stavebnímu nepořádku v okolí stavby bytového domu. Dovolávaly se posudku AOPK ve vztahu k poškození dřevin s tím, že je relevantní i pro stavební řízení. Tvrzené skutečnosti však následně označily za důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobkyně zopakovaly, že se nejedná o pouhé posunutí novostavby, ale o jinou stavbu, což by bylo soudu zřejmé ze stavebního spisu, který mu však předán nebyl. Dle žalobkyň také nelze odhlédnout od toho, že se od roku 2008 podstatně změnily stavební předpisy, tedy i podmínky stavby. Žalobkyně setrvaly na svých tvrzeních, že stavba je nově umístěna tak, že neodpovídá vyhlášce, nejsou dodrženy vzájemné odstupy staveb, stavba není v souladu s územním plánem atd.

VI. Posouzení věci krajským soudem

43. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
44. K projednání společné žaloby nařídil soud ústní jednání. K uplatněným výhradám, že soudem nebyla zachována lhůta k přípravě jednání, neboť žalobkyni a) nebylo dne 6. 3. 2019 umožněno nahlížet do spisu, soud uvádí, že ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s. bylo dle jeho přesvědčení naplněno. Předvolání k ústnímu jednání nařazenému na pondělí 25. 3. 2019 bylo žalobkyni a) [rovněž jako obecné zmocněnkyni

žalobkyně b)] doručeno do datové schránky fyzické osoby dne 25. 2. 2019. Na přípravu jednání tak měly žalobkyně bezmála měsíc, podle názoru soudu čas přiměřený povaze věci. O nahlížení do spisu projevila žalobkyně a) zájem až dne 3. 3. 2019, žádala o zpřístupnění spis konkrétně dne 6. 3. 2019. Obratem byla soudem informována, že spis je v kanceláři předsedkyně senátu, která čerpá řádnou dovolenou. Žalobkyně byla telefonicky dne 4. 3. 2019 informována také o tom, že datum a hodinu nahlížení do spisu je třeba konzultovat s informačním centrem, které nahlížení do spisu u zdejšího soudu realizuje. Žalobkyně sdělila, že následně čerpá také dovolenou a že „něco vymyslí“. Na nahlížení do spisu před svou dovolenou kategoricky netrvala, ani dopředu nesdělila termín, kdy do spisu žádá nahlížet

po ukončení své dovolené. Dle úředního záznamu ze dne 19. 3. 2019 se žalobkyně a) uvedeného dne k nahlížení do spisu nedostavila, do spisu nahlížela dne 20. 3. 2019 v čase od 13:00 do 15:26 hodin. Soud tedy má za to, že nahlížení do spisu bylo žalobkyni soudem umožněno,

a to ještě před konáním ústního jednání. Ustanovení § 49 odst. 1 s. ř. s. nelze vykládat tak,

že lhůta k přípravě jednání je zachována jediné tehdy, pokud již na počátku jejího běhu nahlížel účastník řízení do spisu. Podstatné je, že žalobkyně měly na přípravu jednání celý měsíc, v průběhu této lhůty jim soud v souladu s § 45 odst. 1 s. ř. s. umožnil realizovat jejich právo nahlížet do spisového materiálu, včetně spisového materiálu předloženého žalovaným. Soud dodává, že žalobkyně a) do spisového materiálu nahlížela i ve dnech 26. a 28. 3. 2018. Již tehdy byl spisový materiál správních orgánů žalovaným předložen, od té doby byly do soudního spisu doplňovány písemnosti podané žalobkyněmi, případně žalovaným, resp. osobou zúčastněnou

na řízení 1., které byly soudem vždy žalobkyni a) řádně doručeny. Podle názoru soudu tedy byly podmínky pro konání ústního jednání splněny. K námitce, že součástí spisu soudu nebyly veškeré přílohy, které byly „vnořeny“ do elektronicky učiněných podání a nebyly přiloženy jako samostatné dokumenty – přílohy podání ve věci, konstatuje soud, že předsedkyně senátu nedala z důvodu velkého rozsahu těchto listin pokyn k jejich vytištění (§ 173 odst. 3 vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy). Že tyto přílohy nebyly vytištěny a nebyly součástí spisu, žalobkyně nemohlo nijak zkrátit při realizaci práva nahlížet do spisového materiálu, jednalo se totiž o přílohy, které soudu podaly samy žalobkyně.

45. Při ústním jednání konaném dne 25. 3. 2019 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích, osoba zúčastněná na řízení 1. se k věci nevyjádřila, ostatní osoby zúčastněné na řízení se jednání nezúčastnily. Žalobkyně a) shrnula i za žalobkyni b) jako její obecná zmocněnkyně žalobní argumentaci, důkazní návrhy, které byly uplatněny v žalobě i dalších podáních, doplnila o označení dalších důkazů, jimiž by měl soud dokazování doplnit. A sice soudu předložila 2 CD s fotografiemi ze stavebního spisu ve věci stavebního dozoru a dalšími fotografiemi (dle jejího vyjádření zřejmě jde i o jiné fotografie, než které soudu předkládala dříve na flashdisku, toto žalobkyně nedokázala upřesnit), které se měly týkat mj. nedodržení podmínek závazných stanovisek, kácení zeleně, osvětlení a oslunění

v nemovitostech žalobkyně, včetně ztráty oblohového prostoru, a kterými chtěly žalobkyně prokazovat provádění stavby a dotčení svých práv nad míru přípustnou poměrům. K dotazu soudu žalobkyně a) sdělila, že tyto důkazy ve správním řízení nepředkládala, zřejmě s výjimkou některých fotografií, které měl stavební úřad k dispozici, stejně jako nepředkládala znalecký posudek ohledně zastínění objektů, který soudu zaslala a kterým chtěla prokázat, že nebyly splněny požadavky na pohodu bydlení a hygienické normy, neboť nebyly dodrženy odstupové vzdálenosti. Dále navrhovala doplnit dokazování o vyjádření Magistrátu města Liberec ze dne 10. 5. 2018 ohledně sousedních nemovitostí a ze dne 21. 2. 2018 o počtu obyvatel v nemovitostech v dané lokalitě, které získala na základě uplatněné žádosti o informace podle informačního zákona. Soudu žalobkyně a) dále předkládala jednotlivé tabulky, jež vyhotovila na základě obsahu předchozího územního rozhodnutí a stavebního povolení a dodatečného povolení stavby a získaných informací, které mají prokázat, že není zřejmé, co z původní stavby zůstalo zachováno, jak namítala již v žalobě, a že se jedná o stavby, která svými rozměry oproti jiným nemovitostem a svou charakteristikou není v souladu s územním plánem. Rovněž požádala, aby soud doplnil dokazování studií Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru ovzduší, z roku 2017, dostupnou na internetových stránkách žalovaného, která má prokazovat zhoršení ovzduší na Liberecku, a kritickou situaci především na křižovatce ulice Jablonecká. Po soudu také požadovala, aby zadal vypracování znaleckého posudku, který by prokázal snížení tržní hodnoty bytů žalobkyně v době nabytí právní moci dodatečného povolení stavby oproti stavu, kdy bytový dům nebyl postaven, dle žalobkyně a) klesla odhadem cena jejího bytu o cca 2 mil. Kč. Žalobkyně a) nad rámec žaloby argumentovala rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, č. j. 10 A 138/2010-101, podle kterého, pokud nebyly normové hodnoty oslunění splněny před výstavbou, nemůže dojít výstavbou k žádnému zhoršení těchto parametrů. Soudu dále navrhovala, aby řízení přerušil do vyřízení její ústavní stížnosti řešené Ústavním soudem, neboť v daném řízení se řeší otázka absolutní neplatnosti kupní smlouvy. Žalobkyně a) namítala, že stavebník není vlastníkem předmětných pozemků dotčených stavbou. Pro případ, že by soud řízení nepřerušil, pak má otázku absolutní neplatnosti kupní smlouvy posoudit sám.

46. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, jimiž byly stavebníku – osobě zúčastněné na řízení 1. – dodatečně povoleny změny stavby bytového domu v ul. Komenského v Liberci na shora uvedených pozemcích podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 S., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.
47. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2017, platí, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b), tedy stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně*

povolena. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů

od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby.

Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

48. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
- b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
- c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

49. V úvodu soud konstatuje, že se nebude věnovat skutečnostem a námitkám, které žalobkyně zmínily v souvislosti se sporem žalobkyně a) a stavebníkem před civilními soudy ohledně vlastnického práva k pozemkům dotčeným stavbou bytového domu. Podstatné je pouze to, že spor byl pravomocně ukončen v době vydání napadeného rozhodnutí a žaloba žalobkyně a) nebyla úspěšná, jak sama v žalobě potvrzuje. Z tohoto důvodu ani soud nepřerušil řízení do ukončení řízení o ústavní stížnosti ze dne 29. 1. 2018, jak se toho žalobkyně domáhaly při ústním jednání. Zcela irelevantní je, za jakých podmínek a jakým způsobem stavebník tyto pozemky získal od Statutárního města Liberec, jak si počínal při rekonstrukci objektu č. p. XXX v sousedství řešeného bytového domu a zda se z jeho strany jednalo o získání nedovolené státní podpory. Skutečně není na správním soudu, aby zmíněné okolnosti posuzoval a sám zabýval otázkou absolutní neplatnosti kupní smlouvy ohledně pozemků dotčených stavbou. Proto soud

nepřistoupil k provádění dokazování listinami, které se týkají právě zmíněných skutečností (sdělení Komise EU, výpisy z katastru nemovitostí ohledně vlastnictví pozemků, listiny označené v doplnění ze dne 1. 3. 2018 a znovu 29. 3. 2018).

50. Shodně jako ve věcech sp. zn. 59 A 54/2011 a 59 A 103/2013 soud předesílá, že žalobkyně mohou účinně namítat jen taková pochybení správních orgánů v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, kterými mohou být reálně dotčeny ve svých právech. Rozsah toho, co jsou oprávněny v žalobě namítat, je determinován jejich postavením ve správním řízení (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, a ze dne 19. 12. 2014, č. j. 7 As 252/2014-205). Přitom důvodem jejich účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona byla ochrana jejich vlastnických práv k bytovým jednotkám v domě čp. XXX, resp. č. p. XXX, a spoluvlastnických práv na společných částech domu, a vlastnických práv k pozemku p. č. XXX, resp. spoluvlastnických práv k pozemku p. č. XXX. Právě jen k ochraně těchto práv mohly žalobkyně vznášet námitky ve smyslu § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona, navíc v omezené lhůtě v duchu zásady koncentrace stavebního řízení, obdobně jako k tomu byly oprávněny v územním a stavebním řízení.
51. Nejprve se soud musel vypořádat s namítanou neurčitostí výroku napadeného rozhodnutí žalovaného. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí, tedy takové, které netrpí vadami ať již z důvodu nesrozumitelnosti (např. nesrozumitelnost výroku nebo odůvodnění, vzájemný rozpor mezi těmito částmi rozhodnutí) či nedostatkem důvodů, totiž může být předmětem meritorního soudního přezkumu.
52. Uplatněnou námitku žalobkyně za prvé spojuje s rozporuplným textem výroku žalovaného, neboť v něm vidí rozdíl mezi paragrafovým zněním a jeho textovým vyjádřením, které podle jejich názoru odpovídá změně stavby před dokončením ve smyslu § 118 stavebního zákona. Právě podle uvedeného ustanovení měla být celá věc vyřešena. Žalobkyně argumentují též podáním žádosti stavebníka o legalizaci nepovolených změn před vydáním oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby.
53. Tento názor musí soud odmítnout. Institut změny stavby před jejím dokončením podle § 118 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2017, lze využít tam, kde stavebník o tuto změnu požádá s předstihem, tedy v době, kdy stavba ještě nebyla dokončena a nebylo ani zahájeno řízení o odstranění stavby. Jedná se o povolení změny, kterou stavebník ještě nezahájil. Tyto závěry vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 74/2015-68 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Uvedeného rozsudku se žalobkyně sice dovolávaly, zcela však pominuly, že v dané věci Nejvyšší správní soud připustil, že předmětem dodatečného povolení stavby prováděné v rozporu se stavebním povolením podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona mohou být také pouze změny v rozhodnutí uvedené, tj. stavebníkem provedené nepovolené změny stavby. Ke shodným závěrům

ohledně odlišení postupu dle § 118 stavebního zákona a § 129 stavebního zákona dospěl Nejvyšší správní soud i v dřívější judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010-101, publ.

ve Sb. NSS 2107/2010. Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že postup podle § 118 stavebního zákona, tedy podání žádosti o změnu stavby před dokončením, lze použít pouze tak, že stavebník nejprve získá povolení ke změně stavby před jejím dokončením a teprve pak změnu stavby skutečně provede.

54. O takový případ se však v souzené věci nejednalo. Mezi účastníky není sporu o tom, že stavebník od počátku výstavby objektu bytového domu postupoval v rozporu s územním rozhodnutím ze dne 12. 11. 2010 i stavebním povolením ze dne 18. 3. 2013. A teprve po obhlídkách stavebního úřadu na místě provedeným k opakovaným podnětům žalobkyně a), naposledy dne 6. 9. 2016, kdy byly potvrzeny posun stavby a změna tvaru i změna vnitřní dispozice (soudu jsou tyto skutečnosti též známy z úřední činnosti, konkrétně ze spisu o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem ve věci pod sp. zn. 59 A 56/2016, proto k těmto skutečnostem soud neprovedl dokazování fotodokumentací v dozorovém spisu stavebního úřadu ani fotodokumentací či kamerovými záznamy o provádění stavby, dozorovým spisem stavebního úřadu ani správními spisy stavebního úřadu ve věci novostavby bytového domu), podal stavebník dne 7. 9. 2016 žádost o dodatečné povolení stavby. Podáním této žádosti stavebník nepochybně zahájil řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona. Skutečnost, že v tomto okamžiku ještě stavební úřad nezahájil řízení o odstranění stavby, není aplikací uvedeného ustanovení překážkou. I na takový případ § 129 odst. 2 stavebního zákona pamatuje, když ve větě druhé stanoví, že *byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby*. K této otázce ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 200/2017-58, konstatoval, že by bylo absurdní, aby byli stavebníci nuceni vyčkávat zahájení řízení o odstranění stavby, pokud jsou si provedených odchylek oproti původnímu stavebnímu povolení vědomi a chtějí vzniklý stav legalizovat.
55. Dále se soud zabýval otázkou, zda je výrok napadeného rozhodnutí spolu s dodatečným povolením stavby po změně části výroku prvostupňového rozhodnutí srozumitelný. Dle názoru soudu z výroků obou správních rozhodnutí, které po provedené změně části výroku I. dodatečného povolení stavby tvoří jeden celek, jednoznačně vyplývá, že dodatečné povolení se týká pouze změn, jak byly žalovaným srozumitelně vymezeny s odkazem na projektovou dokumentaci stavebníkem předloženou k žádosti o dodatečné povolení stavby. Ze strany žalovaného se tak nejednalo o nějakou nejasnou změnu kvalifikace předmětu řízení, jak žalobkyně dovozují, nýbrž o upřesnění dodatečně povolované stavby (stavby nikoli v úzkém slova smyslu objektu bytového domu, nýbrž ve smyslu všech povolovaných změn uvedených stavebních objektů oproti původnímu územnímu

rozhodnutí a stavebnímu povolení), rovněž odkazem na projektovou dokumentaci tak, aby o změnách v poloze umístění, rozměrech a délkách a stavebním provedení jednotlivých stavebních objektů, kterých se povolované změny dotkly, skutečně nebylo pochyb. Provedená změna části výroku, týkající se popisu dodatečně povolaných změn odpovídá stavebním úřadem popsáním odchylkám ve výrokové části nazvané „*Popis stavby*“. Žalovaný tak jen přesněji v pasáži výroku nazvané „*Součástí stavby je*“ definoval dodatečně povolované změny rozestavěného bytového domu a souvisejících objektů, jak byly již stavebním úřadem zachyceny. Soud nemůže souhlasit s žalobním tvrzením, že po provedené změně prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, co bylo materiálně předmětem řízení, a že po zahrnutí definovaných rozporů stavby zůstala množina dříve povolené novostavby bytového domu a souvisejících stavebních objektů zcela vyprázdněna. V této souvislosti musí soud odmítnout tvrzení žalobkyně, že stavebním úřadem ani stavebníkem nikdy nebyla přesně vymezena odchylka stavby od schválené projektové dokumentace. Ze složky projektové dokumentace nazvané „*Vymezení rozsahu předmětu dodatečného povolení stavby*“, která se týká stavebního objektu SO 01 – bytový dům a kterou stavebník reagoval na výzvu stavebního úřadu k upřesnění žádosti o dodatečné stavební povolení, vyplývá, v jaké části odpovídají umístění a rozměry bytového domu původnímu umístění a projektovanému půdorysu. Dále že pouze v části bytového domu „B“ došlo ke změně vnitřního uspořádání, spočívající ve vybudování vnitřní hydraulické zvedací autoplošiny a vjezdu v 1. NP, ve změně počtu vnitřních garážových stání a v počtu bytů, tudíž že část bytového domu „A“ zůstala těmito změnami vnitřního uspořádání nedotčena. Jako nadbytečné soud vyhodnotil žalobkyněmi předkládané tabulky, které měly zachycovat rozdíly mezi územním rozhodnutím, stavebním povolením a dodatečným povolením stavby, z rozhodnutí vyplývá, co přesně bylo dodatečným povolením stavby povoleno.

56. Soud také nesdílí názor žalobkyně, že žalovaným provedená změna části výroku I. dodatečného stavebního povolení byla zcela překvapivá a představovala nepřípustnou změnu předmětu řízení vedeného dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, neboť v prvním stupni řízení byla dodatečně povolována nová celá stavba. Tak tomu není. Jistě nelze popřít, že stavebník postupoval od zahájení stavebních prací v rozporu s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením, neboť celý objekt bytového domu posunul na jih a prodloužil jeho jižní křídlo domu o cca 1 m, současně došlo k posunu směrem na východ, a nepochybně došlo ke změnám ve vnitřním uspořádání části domu „B“, dále stavebník započal se stavbou nepovolené části oplocení, provedl přeložku slaboproudu, došlo k posunu částí jednotlivých venkovních rozvodů a posunu a změnám částí zpevněných ploch a doplnění další zpevněné plochy, to vše v důsledku změny polohy umístění bytového domu. Právě uvedené však bez dalšího neznámá, že jde o zcela novou stavbu, odlišnou od původně povoleného bytového domu včetně navazujících stavebních objektů, jejíž umístění a stavební provedení musí být znovu jako celek kompletně posouzeno. Stále se jedná o objekt obytného bytového domu, tj. stavbu stejného druhu a určenou ke stejnému účelu, při zachování celkové koncepce založené na spojení

dvou viladomů bez výrazné změny vzhledu (s výjimkou členění východní fasády), při zachování stejného počtu podzemních i nadzemních podlaží, bez výrazných hmotových změn, pouze se změnou způsobu vjezdu do 1. NP při využití autoplošiny a snížení počtu bytových jednotek, zvýšení počtu původně plánovaných vnitřních garážových stání a tím vyvolanými změnami vnitřního uspořádání části bytového domu, při jeho posunu o několik málo metrů stále v rámci pozemků původně definovaných v územním rozhodnutí. Nejedná se tedy ani o umístění objektu bytového domu na jiné pozemky či výraznou změnu polohy umístění bytového domu v rámci původně vymezených pozemků.

57. Z doplnění žádosti stavebníka o vydání dodatečného povolení stavby, kterou reagoval na výzvu stavebního úřadu ze dne 4. 10. 2016 k upřesnění předmětu žádosti, vyplývá, že stavebník žádal o dodatečné povolení nepovolených změn stavby (objektu bytového domu SO 01 a souvisejících stavebních objektů) v rozsahu, jak je vymezil právě ve složce „*Vymezení rozsahu předmětu dodatečného povolení stavby*“, ve které, jak již zaznělo shora, definoval změny nejen v umístění a zvětšení jednoho z rozměrů objektu bytového domu, ale také změny týkající se změn vnitřního řešení v části „B“. Také v průvodní a souhrnné technické zprávě zpracované v 9/2006 [část B.1.c)] stavebník jednoznačně uvedl změny objektu SO 01 a rovněž změny, které se dotkly ostatních objektů [část B.1.c) a d)]. Pokud by se mělo jednat o projektovou dokumentaci nové stavby, a to bytového domu jako celku, jak žalobkyně namítají, nebyl by důvod v ní vymezovat změny, o jejichž dodatečné povolení stavebník žádá. Že projektová dokumentace současně hovoří o novostavbě, je nepochybně dáno kontextem celé věci, kdy s ohledem na definované změny stavby bylo současně namístě popsat konečnou celkovou polohu a podobu bytového domu a autorizovaný projektant nepochybně vycházel z původní projektové dokumentace bytového domu. Z tohoto pohledu je také nutno přistupovat k oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání. Rovněž ve výroku dodatečného povolení stavby stavební úřad povolované změny stavby nazvané „Bytový dům, ul. Komenského, Liberec“ popsal, v odůvodnění se zabýval změnou v umístění stavby bytového domu a jeho rozměrů oproti původnímu územnímu rozhodnutí a posuzoval změny oproti původně povolené stavbě. Žalobkyně byly od počátku řízení o dodatečném povolení stavby seznámeny s rozsahem změn bytového domu, tyto změny byly stavebním úřadem popsány v oznámení zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání a byly zachyceny v předložené projektové dokumentaci, s níž se měly možnost seznámit. V žádném případě nedošlo k takové změně, jež by představovala nežádoucí rozšíření předmětu řízení, které by znamenalo porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení a zkrátilo žalobkyně na právu v odvolání proti dodatečně povoleným změnám bytového domu a stavebních objektů souvisejících uplatnit námitky.
58. Žalobkyně dále argumentovaly tím, že předmětem řízení o odstranění stavby byla celá nová stavba bytového domu, z čehož dovozovaly, že ve vztahu k části stavby neřešené dodatečným povolením stavby, jež není zahrnuta ve výroku a nebyla ani předmětem žádosti o dodatečné povolení stavby, by se mělo pokračovat

v nařízeném odstranění stavby. Pokud k těmto otázkám žalobkyně navrhovaly doplnit dokazování, soud jejich návrhu nevyhověl. Okolnosti zahájení řízení o odstranění stavby nejsou mezi účastníky řízení sporné, a protože jde o právní posouzení, neprováděl soud dokazování ani metodickou informací žalovaného či písemnostmi stavebního úřadu, ani další dokumentací z dozorového spisu stavebního úřadu, včetně fotografií.

59. K dané problematice soud uvádí, že řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby spolu nepochybně souvisí a výsledek řízení o dodatečném povolení stavby podmiňuje výsledek řízení o odstranění stavby. Nicméně co je předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, které je řízením návrhovým, zásadně vymezuje žadatel obsahem podané žádosti, zatímco předmět řízení o odstranění stavby zahajovaného z úřední povinnosti specifikuje stavební úřad v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, který v bodu [11] zdůraznil vymezení předmětu řízení o dodatečném povolení stavby žádostí). Co je předmětem řízení o odstranění stavby, by mělo být předmětem rozhodnutí o jejím dodatečném povolení, pokud stavebník takovou žádost podá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111). Dle názoru soudu však nelze uvedené aplikovat mechanicky, bez ohledu na konkrétní okolnosti případu, ať již okolnosti procesního rázu či okolnosti skutkové.
- Soud souhlasí s názorem žalovaného, který uvedl k dané otázce ve svém vyjádření. Charakter dodatečně povolované stavby v podobě konkrétních změn bytového domu a souvisejících stavebních objektů byl takový, že pokud by stavebník v řízení o dodatečném povolení stavby na základě žádosti podané dne 7. 9. 2016 neprokázal naplnění zákonných podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona a stavební úřad by musel přistoupit k nařízení odstranění stavby, pak by toto nebylo možné při zachování zbytku rozestavěného bytového domu, jež svým umístěním a provedením odpovídal původnímu územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení. To bylo proto důvodem zahájení řízení o odstranění stavby bytového domu jako celku.
- Jestliže však bylo dříve podané žádosti o legalizaci nepovolených změn v umístění domu, zvětšení a částečně jiném provedení, jakož i změn souvisejících stavebních objektů, vyhověno, odpadl důvod k nařízení odstranění stavby. Svou roli tedy nepochybně sehrálo i dřívější podání žádosti o dodatečné povolení stavby, nešlo o případ „vloženého“ řízení do již zahájeného řízení o odstranění nepovolené stavby, jak o tom hovořil Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36.

60. Vysvětlit lze i rozdíl mezi stavbou dotčenými pozemky v rámci územního a stavebního řízení, v projektové dokumentaci a dodatečném povolení stavby. Pokud byl v dodatečném povolení stavby uveden pozemek p. č. **XX** nad rámec původního územního rozhodnutí a stavebního povolení, jednalo se o dodatečné povolení

změny stavebního objektu SO 02.C, která spočívala také v umístění a povolení zpevněné plochy na pozemku p. č. XXX v k.ú. Tento pozemek sice není výslovně uveden v průvodní zprávě projektové dokumentace v části, kde jsou zmiňovány pozemky, na nichž je stavba bytového domu umístěna, ovšem v souhrnné technické zprávě jsou popsány změny objektu SO 02 spočívající mj. v jiném umístění zpevněné plochy včetně plochy pro kontejnery na komunální odpad), přičemž umístění zpevněné plochy též na pozemek

p. č. XXX plyne z výkresů C2, C3, jež jsou součástí projektové dokumentace.

Absentují-li naopak v dodatečném povolení stavby pozemky p. č. XXX, XXX, XXX, XXX, je to dáno tím, že povolované změny stavby bytového domu a souvisejících stavebních objektů se uvedených pozemků netýkají (dle celkových koordinačních výkresů byly na uvedených pozemcích napojovací body inženýrských sítí). Oproti původně povolenému stavebnímu záměru nyní dodatečně povolovaná stavba zasáhne též pozemek p. č. XXX, jak vyplývá z bodu B.1.d) souhrnné technické zprávy.

61. Dodatečně povolit shora popsané změny stavby bytového domu a objektů souvisejících bylo samozřejmě možné za předpokladu, že původní územní rozhodnutí a stavební povolení nepozbyla platnosti. Pokud by se tak stalo, nepochybně „černou“ stavbou, jež by vyžadovala dodatečné povolení, by byl celý stavební záměr, tj. bytový dům jako celek i související a podmiňující stavební objekty.
62. Soud plně sdílí závěry, které k platnosti územního rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010, jež nabylo právní moci dne 22. 4. 2011, zaujal žalovaný. Dnem právní moci 22. 4. 2011 počala podle § 93 odst. 1 stavebního zákona běžet doba 2 let jeho platnosti, která končila dne 22. 4. 2013. V souladu s § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona územní povolení nepozbylo platnosti, neboť v době jeho platnosti (konkrétně dne 6. 8. 2012, jak je soudu známo z úřední činnosti, a to ze spisu sp. zn. 59 A 103/2013, viz rozsudek krajského soudu v této věci) podal stavebník žádost o stavební povolení a bylo vydáno pravomocné stavební povolení.
63. Rovněž stavební povolení ze dne 18. 3. 2013 nepozbylo platnosti. Dle § 115 odst. 4 stavebního zákona platí, že stavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Běh této lhůty stává podání žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení. V souzené věci vzaly správní orgány v potaz přiznání odkladného účinku žalobě, kterou žalobkyně a) podala proti tomuto stavebnímu povolení, a také předběžné opatření vydané v rámci civilního sporu, kterým bylo stavebníku uloženo zdržet se přípravných a stavebních prací do doby pravomocného soudního rozhodnutí o žalobě na určení vlastnictví k pozemkům dotčeným stavbou. Tyto skutečnosti uvedl žalovaný přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí. Absence odkazu na konkrétní právní předpisy v daném případě nepředstavovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že svoje právní závěry žalovaný dovozoval ze samé podstaty zmíněných institutů, které stavebníku znemožňovaly zahájit stavbu.

64. Předně soud uvádí, že žalovaný nepochybil, pokud dobu platnosti stavebního povolení posuzoval od okamžiku nabytí právní moci dne 2. 12. 2013, nikoli ode dne 13. 9. 2013. Účastníci shodně uvádějí, že původně byla na stavebním povolení vyznačena doložka právní moci ke dni 13. 9. 2013. Protože ovšem rozhodnutí žalovaného o odvolání proti stavebnímu povolení č. j. OÚPSŘ 213/2013-330-rozh. nebylo doručeno všem účastníkům v souladu se zákonem [znovu bylo doručováno žalobkyni a)], byla doložka právní moci opravena na 2. 12. 2013 (viz žalobkyněmi i žalovaným zmíněná oprava vyznačení právní moci ze dne 6. 12. 2013, č. j. OÚPSŘ 213/2013). Skutečnost, že soud ve věci sp. zn. 59 A 103/2013 neodmítl jako předčasnou žalobu žalobkyně a) proti stavebnímu povolení, která byla podána dne 11. 11. 2013, jak je soudu známo z úřední činnosti, nemůže okamžik nabytí právní moci stavebního povolení zvrátit. Judikatura správních soudů totiž dospěla k závěru, že samotná vada doručení rozhodnutí, od něhož se odvíjí počátek lhůty pro podání správní žaloby, není důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost. Soud pouze uloží správnímu orgánu řádně doručit napadené rozhodnutí a po jeho doručení pokračuje ve správním řízení o žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, publ. ve Sb. NSS 450/2005 Sb.). Protože tehdy žalovaný sám přistoupil ke správnému doručení rozhodnutí č. j. OÚPSŘ 213/2013-330-rozh. žalobkyni a), soud již tuto otázku shora popsáním způsobem neřešil a žalobu podanou dne 11. 11. 2013 projednal jako řádně podanou, což ostatně aproboval i Nejvyšší správní soud.
- Dále soud uvádí, že mu jsou známy závěry rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 25/2007, publ. ve Sb. NSS 1838/2009, týkající se otázky zvrácení právní moci v souvislosti s nesprávným oznamováním rozhodnutí účastníkům řízení. V dané věci však nebylo možné odhlédnout od toho, že stavebník, jemuž na základě pravomocného stavebního povolení vzniká právo provést povolenou stavbu, vycházel z vyznačené doložky právní moci stavebního povolení ke dni 2. 12. 2013 (kterou žádný z účastníků stavebního řízení nezpochybňoval) a legitimně tedy očekával, že dvouletá platnost stavebního povolení končí až dnem 2. 12. 2015.
65. Není sporu o tom, že stavebník zahájil stavební práce v souvislosti s novostavbou bytového domu až v lednu 2016 (žalobkyně hovoří o datu 7. 1. 2016). Dle názoru soudu však bylo nutné zohlednit, že žalobě podané žalobkyní a) ve věci vydání stavebního povolení byl podle § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznán odkladný účinek usnesením ze dne 20. 12. 2013, č. j. 59 A 103/2013-205, které nabylo právní moci dne 2. 1. 2014 a jehož účinky trvaly do pravomocného skončení soudního řízení, tj. do okamžiku právní moci rozsudku dne 14. 11. 2014. Ačkoli ustanovení § 115 odst. 4 stavebního řádu neřeší otázku stavění běhu lhůty platnosti stavebního povolení v důsledku přiznání odkladného účinku správní žalobě proti stavebnímu povolení, lze tento důsledek dovodit z § 73 odst. 3 s. ř. s. Přiznáním odkladného účinku správní žalobě (od právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku) proti stavebnímu povolení se tedy

do pravomocného skončení řízení před soudem pozastavují účinky stavebního povolení a doba platnosti stavebního povolení po tuto dobu neběží. K obdobným závěrům ve vztahu k běhu lhůty uloženého zákazu činnosti dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 25. 9. 2008,

č. j. 2 As 60/2008-103, publ. ve Sb. NSS 1763/2009, když uvedl: „*Vzhledem k tomu, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí (§ 73 odst. 3 s. ř. s.), je zřejmé, že vyhověním tomuto procesnímu návrhu dochází i k sistaci všech lhůt, které se od tohoto rozhodnutí odvíjejí.*“.

Vyslovený závěr je třeba aplikovat i při posuzování doby platnosti stavebního povolení.

Opačný výklad by mohl otevřít cestu šikanózním žalobám účastníků stavebního řízení. Ač by byl stavebník *de facto* v řízení před správním soudem úspěšný, tedy žaloba, které byl přiznán odkladný účinek (což je u žalob ve stavebních věcech nikoli neobvyklé), by byla zamítnuta a pravomocné stavební povolení by v řízení před soudem obstálo, mohlo by stavebníku v mezidobí zaniknout právo stavby v důsledku uplynutí doby platnosti stavebního povolení,

resp. stavebník by byl nucen žádat jen z důvodu podání správní žaloby a přiznání odkladného účinku žalobě o prodloužení platnosti stavebního povolení.

66. Žalovaný tedy správně zohlednil, že po dobu přiznání odkladného účinku žalobě proti stavebnímu povolení ve věci sp. zn. 59 A 103/2013 byly účinky a tudíž i platnost stavebního povolení pozastaveny a o tuto dobu je třeba platnost stavebního povolení prodloužit. Soud musí jen korigovat závěry žalovaného v tom směru, že se nejedná o dobu od 20. 12. 2013 do 14. 11. 2014, ale o dobu od právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě

do pravomocného skončení soudního řízení, tj. od 2. 1. 2014 do 14. 11. 2014, tedy o 14 dní kratší dobu. Pokud se doba platnosti stavebního povolení do 2. 12. 2015 prodlužuje o dobu 10 měsíců a 11 dnů, je zřejmé, že stavebník, který se stavebními pracemi započal v lednu 2016, zahájil stavbu v době platnosti stavebního povolení. Dílčí nepřesnost žalovaného neměla na posouzení otázky platnosti stavebního povolení vliv. Proto již není rozhodné, zda se doba platnosti stavebního povolení stavěla také v důsledku vydání předběžného opatření civilním soudem, soud se tedy touto otázkou nezabýval. Namítají-li žalobkyně, že zahájení stavby v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením dobu platnosti stavebního povolení neprodloužilo, je třeba toto tvrzení odmítnout. Skutečnost, že v určité části byla stavba v době platnosti stavebního povolení prováděna v rozporu s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením však znamená, že tento stav musel stavebník narovnat právě prostřednictvím institutu dodatečného povolení stavby dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Opačný výklad by znamenal,

že pokud provedl stavebník pouze část stavebních prací v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím a stavebním povolením, vždy by musel požádat o dodatečné povolení stavby jako celku z důvodu zániku platnosti stavebního povolení, které nebylo řádně „čerpáno“.

67. Soud dále neshledal vadu řízení spočívající v tom, že stavební úřad a žalovaný v řízení o dodatečném povolení stavby nepostupovali přiměřeně dle § 90 a § 110 stavebního zákona. Je pravdou, že stavební úřad uvedená ustanovení oproti § 115

stavebního zákona neuvedl ve výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Soud však v této skutečnosti neshledal vadu rozhodnutí takové intenzity, která by způsobovala jeho nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost. Postup dle uvedených ustanovení totiž plyne z § 129 odst. 2 stavebního zákona, který byl stavebním úřadem ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden. Soud ani nesdílí názor žalobkyně, že stavební úřad a žalovaný dodatečně povolované změny stavby neposoudili z hledisek § 90 stavebního zákona, kterých se žalobkyně v obecné rovině dovolávaly. Soud odkazuje na str. 7 – 8 a 17 – 19 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, z nichž vyplývá, že se stavební úřad předmětem žádosti zabýval i z hledisek uvedených v § 90 stavebního řádu. Dále není pravdou, že by žalovaný pouze obecně tvrdil, že takto stavební úřad postupoval, aniž by jeho postup podrobil věcnému přezkumu. Opak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně lze odkázat zejména na str. 51, 53 – 62. Ostatně žalobkyně v dalších žalobních bodech proti konkrétním závěrům stavebního úřadu a žalovaného brojí, rozporují jejich závěry nejen ohledně souladu bytového domu s územním plánem, ale také z hlediska dodržení požadavků dle zvláštních předpisů a požadavků dotčených správních orgánů a také jednotlivě zpochybňují jejich závěry, že dodatečně povolovanými změnami stavby bytového domu a souvisejících stavebních objektů nebyly zasaženy na svých vlastnických právech k sousedním nemovitostem. K obecné námitce rozsahu předložených podkladů a odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151, soud uvádí, že není na žalobkyních, aby se stavěly do role „veřejného“ žalobce (viz shora bod 50.). Otázku, zda byla předložená projektová dokumentace a další podklady pro rozhodnutí dostatečné, soud zodpoví v souvislosti s konkrétními námitkami žalobkyně, pokud je spojí s tvrzením o dotčení svých práv. K platnosti územního rozhodnutí se již soud vyjádřil shora. Dodává, že žalobkyněmi citovaný rozsudek nelze v daném případě aplikovat, neboť se zabýval posouzením platnosti územního rozhodnutí, dojde-li v době jeho platnosti k zastavení řízení o žádosti o vydání stavebního povolení a následně je podána nová žádost o stavební povolení, tedy skutkově i právně jiný případ.

68. V dalším velmi obsáhlém společném žalobním bodu žalobkyně zpochybňovaly soulad dodatečného povolení stavby s územním plánem. Soud především ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že předmětem posouzení dodatečně povolované stavby byly stavebníkem provedené změny stavby oproti původnímu územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení a skutečně pouze v tomto rozsahu bylo na místě ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona posoudit soulad s územním plánem. Řízení o dodatečném povolení vymezených změn bytového domu a souvisejících stavebních objektů zásadně nemůže sloužit žalobkyním k tomu, aby znovu uplatňovaly svoje dříve neúspěšné výhrady vůči umístění stavby bytového domu na předmětných pozemcích v sousedství jejich nemovitostí, či případně takto doháněly svoji pasivitu v předchozích řízeních. Pravomocnému územnímu rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010, jímž byl celý stavební záměr novostavby bytového domu a souvisejících stavebních objektů (zpevněné plochy a parkovací stání, opěrné zdi, sadové a terénní úpravy, přeložky inženýrských sítí a příslušné napojení na ně) umístěn, svědčí domněnka zákonnosti a správnosti. Bylo třeba pouze posoudit, zda

provedené změny v umístění bytového domu a souvisejících stavebních objektů a další změny stavby z hlediska územního plánování ob stojí, tak jak to učinil žalovaný, který v tomto směru odůvodnění stavebního úřadu do určité míry korigoval. Zmiňují-li žalobkyně vývoj judikatury a náhledu na územní řízení, nijak svoji námitku neupřesňují.

69. K námitce neúplného rozsahu přezkumu uplatněných námitek ze strany žalovaného uvádí soud následující. Žalovaným v obecné rovině uvedený závěr, že námitky týkající se souladu problematiky územního plánování jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona (viz poslední odst. na str. 58, též první odst. str. 50), a proto je v řízení o dodatečném povolení stavby nelze uplatnit, není správný. Ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona sice hovoří o přiměřeném použití § 90 a § 110 až 115, ovšem podle poslední věty uvedeného ustanovení platí, *že na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.* Tedy pokud byly předmětem řízení též nepovolené změny v umístění stavby bytového domu a souvisejících stavebních objektů, byly žalobkyně oprávněny obdobně uplatňovat i námitky vůči těmto územním změnám, neboť i z tohoto titulu se podle § 85 stavebního zákona účastnily řízení o dodatečném povolení stavby. Pochybení žalovaného však samo o sobě nemohlo způsobit vady rozhodnutí. Podstatné je, zda žalovaný přes uvedený názor fakticky námitky uplatněné žalobkyněmi vyřadil či nikoli.

70. Ze str. 54 a str. 58 – 61 napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný věcně námitkami směřujícími do problematiky územního plánování zabýval. A jak již soud uvedl, z hledisek § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona bylo třeba posoudit pouze stavebníkem vymezené změny oproti původnímu územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, a to samozřejmě dle aktuálně platného územního plánu Statutárního města Liberec. Zjištění, že závazně určená část územního plánu vyhlášená obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Liberec č. 2/2002 ze dne 25. 6. 2002 nebyla v části týkající se dané plochy dotčena, žalobkyně konkrétně nezpochybnilly. Pokud hovořily o přípravě nového územního plánu, či změně předpisů na úseku územního plánování, svoje námitky neupřesnily, soud se jimi proto nezabýval. Žalovaný správně dovodil, že dodatečně povolované změny původně povoleného stavebního záměru nemají s ohledem na jejich charakter (zejména nezměněný charakter stavby, téměř shodné objemové parametry bytového domu – což plyne z projektové dokumentace, a výška, pouhé posunutí objektu v rámci vymezených pozemků) vliv na soulad stavby s územním plánem, v podrobnostech soud odkazuje na str. 59 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaný nezatížil nepřezkoumatelností, pokud s ohledem na tento svůj závěr blíže nereagoval na obsírnou odvolací argumentaci, kterou žalobkyně ve své podstatě znovu brojí vůči samotnému umístění stavby bytového domu v jejich sousedství a především v sousedství památkově chráněného domu č. p. . Ani soud

se nebude zabývat obsáhle popsány důvody rozporu novostavby s územním plánem,

a to včetně těch, které se týkají zachování zeleně a poškozování zeleně stavebníkem. Námitky nemají přímou souvislost s tím, zda dodatečně povolované změny bytového domu a dalších stavebních objektů představují rozpor s územním plánem, resp. hledisky uvedenými v § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Z tohoto důvodu neprováděl soud dokazování geodetickým zaměřením, které mělo prokázat žalobní tvrzení, že bytový dům není s ohledem na svoje rozměry přizpůsoben okolní zástavbě a naruší architektonicky charakter území, ani fotografiemi průhledů, ani tabulkami srovnávajícími rozměry a zastavěnou plochu bytovým domem, ani údaji

o nemovitostech v dané lokalitě, včetně počtu trvale hlášených osob v nich žijících. Hovoří-li žalobkyně o stavbě bytového domu jako o naddimenzované, myslí tím bytový dům, jak byl již dříve koncipován a umístěn jako celek, a zejména jeho výšku, nikoli částečné rozšíření jednoho z křídel bytového domu o cca 1 m, či posun v rámci dotčených pozemků vlastníka. Fakt,

že žalovaný zmínil právě jen posun bytového domu od domu č. p. XX, soud vnímá v kontextu celého případu především jako reakci na předchozí leta táhnoucí se obranu žalobkyně a). V rámci svých námitek nesouladu s územním plánem žalobkyně b) výslovně nezmiňovala posun bytového domu k č. p. 139, proto soud považuje za dostačující, pokud se touto změnou žalovaný zabýval při posouzení odstupů a dodržení obecných požadavků na výstavbu. Pokud se námitky blíže netýkaly změny vzhledu členění fasády (zjednodušení průčelí fasády) a žalovaný na základě projektové dokumentace nedovodil, že by tato změna představovala významný architektonický prvek, nepochybil, pokud se této změně v odůvodnění rovněž blíže nevěnoval. K námitkám týkajícím se dotčení zeleně soud ještě doplňuje, že se jimi stavební úřad i žalovaný z hlediska souladu dodatečně povolované stavby s územním plánem zabývali, žalobkyně pak nekonkretizují, jak právě dodatečně povolované změny by mohly oproti původně pravomocně umístěné

a povolené stavbě bytového domu a veškerých souvisejících stavebních objektů, nově způsobit rozpor s územním plánem. Ve shodě se žalovaným má dále soud za to, že námitky nedodržení podmínek původního souhrnného vyjádření orgánu ochrany životního prostředí, případně aktuálního souhrnného vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí,

ze dne 18. 10. 2016, a způsobu provádění stavebních prací v blízkosti vzrostlých stromů nemohly vést k zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. Jejich dřívějším porušením či případným dalším nedodržováním podmínek byl a je nadále povinen zabývat se stavební úřad v rámci výkonu stavebního dozoru. Případně, jak již soud uvedl v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobám ze dne 5. 4.

2018, č. j. 59 A 17/2018- 262, tyto záležitosti bylo, resp. je na místě řešit v rámci sankčního řízení se stavebníkem ze strany orgánu ochrany životního prostředí.

Soud proto pro nadbytečnost nepřistoupil k doplnění dokazování vyjádřením České inspekce životního prostředí ze dne 8. 1. 2018 ani posudkem XX ze dne 23.

1. 2018 ani velmi rozsáhlou fotodokumentací. Lze doplnit, že řadu těchto skutečností žalobkyně a) neúspěšně namítala v řízení o žalobě na ochraně před nezákonným zásahem ze strany stavebního úřadu ve věci

sp. zn. 59 A 56/2016.

71. Soud také neshledal pochybení žalovaného spočívající v tom, že by se nevypořádal se stanoviskem Národního památkového ústavu. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že povolovanými změnami bytového domu a dalších stavebních objektů nejsou kulturní památky ani jejich prostředí dotčeny. Pokud žalovaný odkázal na stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, oddělení památkové péče, ze dne 20. 7. 2009, a sdělení Ministerstva kultury ze dne 10. 1. 2011 [reakce na podnět žalobkyně a) k přezkumu závazného stanoviska], jde o písemnosti stavebníkem doplněné nad rámec projektové dokumentace v reakci na námitky žalobkyň. O doplnění těchto podkladů ze strany stavebníka stavební úřad účastníky řízení informoval, oznámení spolu s výzvou k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu ve stanovené lhůtě doručil veřejnou vyhláškou v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu. Žádost žalobkyň v námitkách, že požadují, aby se k případně doplněné dokumentaci mohly vyjádřit, tedy byla naplněna. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit povinnost stavebního úřadu doručovat písemnosti žalobkyním s ohledem na uplatněný požadavek jiným způsobem než ostatním účastníkům řízení.
72. S výtkou, že v projektové dokumentaci chybí dokument, který by ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona prokazoval naplnění této zákonné podmínky, se vypořádal již žalovaný na str. 59 rozhodnutí a soud se s uvedeným závěrem ztotožňuje. Citované ustanovení skutečně nelze vykládat tak, že by stavebník musel předložit stavebnímu úřadu k žádosti o dodatečné povolení stavby nějaký důkaz hovořící o souladu stavby s uvedenými zákonnými hledisky. Svoje důkazní břemeno žadatel unese tím, že předloží řádnou projektovou dokumentaci zachycující v potřebném rozsahu stavební záměr, o jehož povolení žádá, včetně stanovisek dotčených orgánů státní správy, jimiž prokazuje též soulad stavby s veřejnými zájmy, na jejichž podkladě stavební úřad soulad stavby z hledisek § 129 odst. 3 přezkoumá. Podmínkou vydání dodatečného povolení stavby, týká-li se také změny v umístění, v žádném případě není vydání územně plánovací informace dle § 21 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Proto není rozhodné zařazení územně plánovací informace ze dne 15. 8. 2008 do spisového materiálu. Soud nad rámec konstatuje, že se jednalo o jednu z příloh stavebníka, kterou spolu s písemným vyjádřením reagoval na námitky žalobkyň uplatněné v průběhu řízení před stavebním úřadem. I o doplnění těchto podkladů ze strany stavebníka stavební úřad účastníky řízení informoval, jak soud uvedl shora.
73. Jestliže v rámci žalobního bodu týkajícího se nesouladu umístění bytového domu s územním plánem žalobkyně poukazovaly na dotčení nejen památkově chráněného domu č. p. **XX**, ale i dotčení urbanisticky významné lokality, v níž se nacházejí další památkově chráněné domy, musí soud připomenout, že žalobkyně nejsou povoleny hájit veřejné zájmy sledované zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, což již

v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí ve věci sp. zn. 59 A 54/2011 soud konstatoval a s tímto názorem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57. Žalobkyně tedy nemohou úspěšně namítat nedostatečné posouzení dodatečně povolovaných změn bytového domu a dalších stavebních objektů ve vztahu k památkově chráněnému domu č. p. [REDACTED] a jejímu okolí z hlediska veřejných zájmů na úseku památkové péče. Z tohoto pohledu se práv žalobkyň nijak nedotýká ani obsah souhlasného stanoviska Magistrátu města Liberec, oddělení památkové péče, ze dne 20. 10. 2016, které připouští umístění hlavního uzávěru plynu v rámci stávajícího oplocení kulturní památky č. p. [REDACTED] na pozemku p. č. [REDACTED]. Výtky, které žalobkyně v tomto směru spojily se změnou výhledu z okna, mohou svou povahou představovat občanskoprávní námitky vůči dodatečně povolovanému stavebnímu záměru, nikoli nesoulad s územním plánem z důvodu změny poměrů v lokalitě. Soud se proto jimi bude zabývat v rámci žalobního bodu týkajícího se pohody bydlení a poklesu hodnoty ceny nemovitostí žalobkyně a), v němž svoje výhrady žalobkyně zopakovala.

74. Žalovaný v prvním odst. na str. 61 svého rozhodnutí reagoval v dostačujícím rozsahu na námitku, že projektová dokumentace neobsahuje vyhodnocení občanské vybavenosti v souvislosti se zřízením 22 bytů v centru města. Vzhledem k podstatě námitek totiž už dodatečné povolení stavby obsahuje v třetím odst. na str. 19 řádnou argumentaci. Podstatné opět je, že již dříve bylo pravomocně rozhodnuto o umístění bytového domu s 28 bytovými jednotkami, z pohledu dostupnosti občanské vybavenosti v samém centru města pak změny uspořádání bytového domu spočívající ve snížení počtu bytů na 22, které rozhodně nepřinesou nárůst obyvatel v dané lokalitě, mohou jen stěží představovat zhoršení dostupnosti občanské vybavenosti v samém centru města (z čehož se žalobkyně snaží dovodit rozpor s územním plánem), a tedy i potencionálně zasáhnout žalobkyně na právu řádně užívat jejich nemovitosti. Soud si také dost dobře neumí představit, jak by vliv dodatečně povolovaných změn stavebního záměru spočívajících toliko v definovaných změnách stavby na dostupnost občanské vybavenosti stavebník projektovou dokumentací dokládal. Pokles počtu bytů totiž z logiky věci nemůže představovat zvýšené nároky na občanskou vybavenost.
75. Nyní již k odstupovým vzdálenostem bytového domu po posunutí a částečném prodloužení jednoho z křídel domu oproti původnímu územnímu rozhodnutí.
76. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu, platí,
že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická

*či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Odst. 4 uvedeného ustanovení stanoví,
že jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.*

77. Žalobkyně b) zpochybňuje zjištění stavebního úřadu, že dům č. p. 139 je od pozemku p. č. 950/4 oddělen řadou staveb, neboť nezjistil stav na místě samém a vycházel z mapových podkladů na internetu, které se mohou měnit. Námitku považuje soud za účelovou, žalobkyně b) svoji argumentací staví na užití výrazu „zřejmě“ ze strany stavebního úřadu, aniž by současně tvrdila, že tomu tak není. Žalovaný se touto otázkou zabýval, vycházel z vlastní znalosti místa, na což žaloba nijak nereaguje.
78. K odstupovým vzdálenostem je třeba uvést, že žalovaný uplatněnou námitku řádně přezkoumal. A vzhledem k tomu, že žalobkyně b) svoje tvrzení o výšce 19 m, která byla podle ní rozhodující pro určení minimálního odstupu mezi bytovým domem a domem č. p. [REDACTED], nedoložila v řízení před stavebním úřadem relevantním podkladem zpochybňujícím projektovou dokumentaci, žalovaný zcela správně vycházel z předložené projektové dokumentace, konkrétně výkresu A.D1, který zachycuje dodržení odstupových vzdáleností. Podle projektové dokumentace je vzdálenost mezi domy 15,157 m (stavební úřad vycházel ze vzdálenosti 15,06 m dle technické zprávy Ing. [REDACTED], úředně oprávněného zeměměřického inženýra, ze dne 7. 2. 2017 o zaměření skutečného provedení stavby), tedy větší než je výška vyšší z protilehlých stěn, tj. stěna domu č. p. [REDACTED] o rozměru 15,019 m. Žalovaný se vypořádal i s námitkou týkající se nesprávné výšky bytového domu a zcela správně odůvodnil, že pokud se projektovaná výška bytového domu 18,55 m ve skutečnosti liší o 8 mm, jak vyplývá z technické zprávy Ing. [REDACTED], nemá to na posouzení věci vliv. I pokud by se vzala v úvahu žalobkyní b) uváděná vzdálenost domů pouze 15,043 m (tj. o 1,7 cm menší), stále by byla podmínka § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. splněna. Soud proto pro nadbytečnost neprováděl dokazování geodetickým zaměřením vzájemné polohy staveb geodetické kanceláře [REDACTED], které žalobkyně až v řízení před soudem předkládaly. Z ničeho pak nevyplývá, že bylo na místě při posouzení vzdálenosti mezi domy vycházet z jejich vzájemného výškového rozdílu 19 m, měřeného od paty domu č. p. 139 (žalobkyně omylem uvádí č. p. [REDACTED]). Z ustanovení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. plyne, že se vychází z porovnání výšky stěn, nikoli absolutního výškového rozdílu staveb, jak se žalobkyně b) domnívá. Z tohoto důvodu soud nepřistoupil k dokazování výšky střech staveb částí geodetického zaměření geodetické [REDACTED], neboť z tohoto podkladu vyplývají hodnoty nadmořské výšky jednotlivých

zaměřovaných bodů staveb, nikoli přímo výška stěn. Závěry žalovaného považuje soud

za správné, mající podklad v projektové dokumentaci zpracované oprávněnou osobou. Ačkoli lze žalobkyni b) přisvědčit, že smyslem zakotvení minimálních odstupových vzdáleností v citovaném ustanovení nepochybně je zajistit právo na soukromí vlastníků sousedních nemovitostí a bránit obtěžování pohledem nebo hlukem, nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, „z pohledu horizontálního“, jak se toho žalobkyně b) dovolává, tedy že by vzdálenost mezi domy měla být větší než je celková výška bytového domu od paty domu č. p. 139. Žalobkyně b) neupřesňuje, s jakou metodikou Ministerstva pro místní rozvoj je posouzení odstupových vzdáleností v rozporu. Lze uzavřít, že stavební úřad i žalovaný vycházeli při posouzení vlivu povolovaných změn na práva žalobkyně b) ze správného zjištění, že odstup mezi bytovým domem a domem č. p. XX i po jeho posunutí oproti původnímu územnímu rozhodnutí vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu.

79. Ze stejných důvodů soud jako neopodstatněné vyhodnotil i námitky žalobkyně a), které uplatnila ve vztahu k odstupu bytového domu po jeho posunu od domu č. p. XX o 2, 5 m (stavebním úřadem uvedený posun západní i východní fasády o 2,5 m). Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, proč námitkám žalobkyně a) nevyhověl a že bylo na místě, pokud žalobkyně a) nepředložila v průběhu stavebního řízení odborné zaměření, které by mohlo projektovou dokumentaci rozumně zpochybnit, vycházet z údaje o výšce bytového domu, kterou stavebník prokazoval také zaměřením Ing. XX. Žalovaný implicitně vypořádal i námitku týkající se nadmořské výšky, když odůvodnil, že vychází z podkladů zpracovaných odborně způsobilými osobami. Odůvodnění rozhodnutí soud považuje za dostatečné z pohledu posouzení vzájemného odstupu staveb dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ale také dle odst. 1 uvedeného ustanovení, neboť z něj vyplývá, že se vzájemným odstupem staveb žalovaný zabýval také z hlediska požadavků zde uvedených. Hodnotil totiž dodatečně povolované změny v umístění bytového domu z hlediska změny výhledu, charakteru lokality, kvality prostředí, pohody bydlení žalobkyň. Žalovaný příhodně konstatoval, že změnou v umístění bytového domu došlo k oddálení bytového domu od nemovitostí žalobkyně a). Vzhledem k obsahu námitek uplatněných před stavebním úřadem doplnil stavebník dne 8. 3. 2017 projektovou dokumentaci o zaměření skutečné výšky bytového domu a odstupů od okolních domů. Žalobkyně měly možnost se i k těmto doplněným podkladům vyjádřit ve stanovené lhůtě (viz shora uvedená pasáž týkající se doručení oznámení a výzvy k seznámení se a vyjádření ve stanovené lhůtě, a to veřejnou vyhláškou). Odstupová vzdálenost od domu č. p. XX byla ovšem zanesena již v projektové dokumentaci, kterou stavebník předložil dříve, a to ve výkresech C4.1, C3.1, a posouzení odstupových vzdáleností objektů bylo zdokumentováno výkresem A.D1. v dokladové části projektové dokumentace. Skutečnost, že koordinační výkres obsahuje velké množství kót, neznamená bez dalšího, že nešlo o relevantní podklad. K důvodům, pro které nebylo doplněno dokazování geodetickým měřením předloženým žalobkyněmi, soud odkazuje argumentaci v předchozím bodu rozsudku.

80. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobkyně a), ve které tvrdí, že stavební úřad a žalovaný napadenými rozhodnutími legalizovali neoprávněnou stavbu oplocení jako rozhrady mezi pozemky p. č. [REDACTED] a [REDACTED], která je bez jejího souhlasu postavena na pozemku p. č. [REDACTED].
- Ve shodě se správními orgány musí soud konstatovat, že z výroku prvostupňového rozhodnutí ve spojení s žalovaným provedenou změnou jednoznačně vyplývá, že žalobkyni a) uváděná část oplocení (část původně povolené stavby SO 04) nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby [viz také stavebníkem vymezené změny oplocení v souhrnné technické zprávě projektové dokumentace v bodu B.1.c)]. Předmětem dodatečného povolení stavby byla jen část oplocení provedená bez povolení stavebního úřadu v rozsahu, jak byla vyznačena v grafické části předložené projektové dokumentace, konkrétně v koordinačním situačním výkresu C3. Jednalo se o stavební objekt SO 04.B – nové oplocení na pozemku p. č. [REDACTED] podél hranice s pozemkem p. č. [REDACTED] v délce 27 m a dále část stavebního objektu SO 04.A – nové oplocení v blízkosti jižní hranice pozemku p. č. [REDACTED] a p. č. [REDACTED], které bylo dle výroku dodatečného povolení stavby ve spojení s výrokem rozhodnutí žalovaného umístěno na pozemcích p. č. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. K tvrzenému zásahu do vlastnických práv k oplocení ve spoluvlastnictví žalobkyně a) ani k pozemku p. č. [REDACTED] tak dodatečně povolovanými změnami oplocení nedošlo. Nad rámec potřebného odůvodnění soud dodává, že pokud snad stavebník provedl i jiné stavební práce v rozporu s dříve vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením a nepožádal o jejich dodatečné povolení, resp. je nezahrnul do své žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 7. 9. 2016, je na stavebním úřadu, aby takovou otázku v rámci řešil své dozorové činnosti.
81. Žalovaný rovněž správně vyhodnotil námitku žalobkyně a) týkající se absence studie odtokových poměrů v parkovacím stání. Žalobkyně a) odmítá připustit, že dodatečné povolení stavby se zřízení venkovních parkovacích stání na pozemcích p. č. [REDACTED] a p. č. [REDACTED] (žalovaným uvedená část stavebního objektu SO 02 – komunikace a zpevněné plochy podle výkresu číslo KOM 01 X nazvaná SO 02.A a SO 02.B) netýkalo. Tudíž nebylo třeba, aby v tomto řízení stavebník dokládal odtokové poměry ve vztahu k parkovacím stáním. Žalobní argumentace § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a námitky o narušení místních poměrů nad míru přípustnou se tak míjejí s předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Jak již soud uvedl, řízení o dodatečném povolení vymezených změn stavby bytového domu a některých souvisejících stavebních objektů nemůže sloužit ke zpochybnění těch částí stavebního záměru, které již byly pravomocně povoleny a stavebník je provedl v souladu s územním rozhodnutím a stavebním povolením.
82. Námitky, které se týkají dodržení odstupu bytového domu po změně jeho umístění vůči dalším objektům v lokalitě, považuje soud za jdoucí nad rámec toho, co žalobkyně mohou s úspěchem před soudem namítat. Tvrzením, že se tato otázka přímo dotýká jejich vlastnických práv k nemovitostem, neboť ovlivňuje pohodu a kvalitu bydlení a žalobkyně musí strpět pouze stavbu v souladu s územním plánem

a zákonnými podmínkami, se žalobkyně snaží docílit toho, aby mohly zpochybnit soulad napadených rozhodnutí se zákonem obecně. Jak již soud rozvedl shora, roli zastánce ochrany veřejných zájmů však žalobkyně před soudem nemohou zastávat. Snad jen stručně k námitce o naddimenzování bytového domu a změně vnitrobloku v důsledku zániku zahrad a pohledu z okna soud opakuje, že o umístění bytového domu a souvisejících staveb a jejich stavebním provedení bylo již v minulosti pravomocně rozhodnuto, předmětem posouzení odstupů od okolních objektů byly jen změny v poloze bytového domu a rozšíření jednoho z jeho křídel.

83. Žalobkyně shodně jako v řízení před stavebním úřadem i žalovaným namítaly neúplnost požární zprávy, neboť neřeší bezpečnostní rizika domu č. p. [REDACTED] a garáže žalobkyně a) na pozemku p. č. [REDACTED]. Soud předesílá, že ochrana veřejných zájmů na tom kterém úseku státní správy je i v řízení o dodatečném povolení stavby, stejně jako v územním či stavebním řízení, zajištěna prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů a jejich požadavků ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou pro stavební úřad závazným podkladem.
84. Dotčeným správním orgánem na úseku požární ochrany je podle § 26 odst. 2 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, hasičských záchranný sbor. Podle § 31 odst. 1 písm. b), odst. 4 zákona o požární ochraně tento dotčený orgán posuzuje dokumentaci pro územní rozhodnutí i projektovou dokumentaci staveb vyžadujících stavební povolení, a to ve formě závazného stanoviska podle stavebního zákona.
85. V souzeném případě stavebník dodržení veřejných zájmů na úseku požární ochrany prokazoval v souladu s § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona závazným stanoviskem Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje (dále jen „HZS“) ze dne 13. 10. 2017. HZS v tomto závazném stanovisku vyslovil s dodatečně povolovanou stavbou souhlas, a to po posouzení projektové dokumentace obsahující část F1.3 Požárně bezpečnostní řešení. V této části projektové dokumentace bylo řešeno stanovení odstupových vzdáleností po změně v umístění stavby v závislosti na tepelné radiaci se závěrem, že posuzovaná stavební úprava odpovídá požadavkům ČSN, požárně nebezpečný prostor bytového domu neohrožuje jiné objekty, objekt se nenachází v požárně nebezpečném prostoru jiného objektu a v blízkosti stavby nejsou zařízení nebo objekty, u nichž se vyžaduje bezpečnostní vzdálenost ve smyslu § 11 odst. 3 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách ochrany staveb. Součástí projektové dokumentace přitom byl i výkres F1.3, v němž byly zakresleny vzrostlé stromy, včetně těch mezi posuzovaným objektem bytového domu po změnách a domem č. p. [REDACTED]. HZS tak měl projektovou dokumentaci k posouzení dodržení podmínek požární ochrany v dostatečném rozsahu. Proto jako nadbytečně posoudil soud dokazování fotografiemi větví buku. Obavu ze zvýšení požární nebezpečnosti domu č. p. [REDACTED] a č. p. [REDACTED] žalobkyně nijak nedoložily, vycházely také z nesprávného východiska, že nebyly dodrženy vzájemné odstupy staveb podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Ostatně ani v žalobě neuvádějí, jaká zákonná podmínka požární ochrany měla být konkrétně porušena, včetně nezohlednění vzrostlého buku červeného. K doplnění

projektové dokumentace ve vztahu k odstupovým vzdálenostem se soud vyjádřil shora. Stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, pokud ze souhlasného závazného stanoviska HZS vycházeli. Lze jen dodat, že bezpečnostní rizika domu č. p. 87 a garáže na pozemku p. č. 944/4 byly posouzeny tím, že byl zkoumán požární prostor bytového domu po změnách v jeho umístění a změnách stavebního řešení, a to se závěrem, že ostatní objekty nezasahuje.

86. Další okruh žalobních námitek se týkal pohody a kvality bydlení. Soud předně uvádí, že vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, kterou žalobkyně citovaly, byla s účinností od 27. 8. 2009 nahrazena vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Nicméně termín *pohoda bydlení* podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen pojmem *kvalita bydlení* podle již shora citovaného § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Zmíněný pojem pak v podstatě naplňuje obsahová kritéria dříve užívaného termínu *pohoda bydlení* (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42, či Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2014, č. j. 45 A 59/2012-67, oba dostupné na www.nssoud.cz) a umožňuje nadále stavebnímu úřadu posoudit vliv povolovaného stavebního záměru komplexním způsobem, tj. nejen v rámci dodržení konkrétních parametrů stanovených právními předpisy a technickými normami, ale rovněž z hlediska tvrzení o dotčení vlastnických práv nad přiměřenou míru, resp. v terminologii § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, *v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání pozemku*.
87. Obě žalobkyně namítaly, že se cítí být na svých právech dotčeny zhoršením oslunění a osvětlení jejich nemovitostí stavbou bytového domu, v této souvislosti zpochybňovaly zpracovanou studii, která se zabývala posouzením zastínění okolních objektů č. p. [XX], č. p. [XX] a č. p. [XX] k projektu bytového domu.
88. Stavební úřad i žalovaný dospěly k závěru, že stavebník projektovou dokumentací a doplněním studie, která se zabývala posouzením zastínění okolních objektů č. p. [XX], č. p. [XX] a č. p. [XX] po provedených změnách oproti původnímu územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, doložil, že jsou dodrženy podmínky oslunění dle příslušných technických norem a že žalobkyně nebudou ve svých vlastnických právech nijak dotčeny. Žalovaný především správně vyhodnotil, že námitky týkající se oslunění a zastínění jednotlivých bytů v novostavbě bytového domu a celková situace bytového domu jdou nad rámec toho, co jsou žalobkyně oprávněny v řízení před správními orgány namítat. S těmito námitkami tedy nemohou být úspěšné ani před soudem. Případné nevyhovující zastínění jednotlivých bytů, pokud nejde přímo o bytové jednotky žalobkyň, se nijak vlastnických práv žalobkyň nedotýká. Stejně tak žalobkyně nemohou s úspěchem zpochybňovat studii z důvodu nedostatečného řešení oslunění a osvětlení zahrad na pozemcích p. č. [XX], p. č. [XX] a p. č. [XX], neboť k nim neprokázaly žádná věcná práva. A stejný závěr je nutno vztáhnout také na námitky oslunění a zastínění bytů v domu č. p. [XX] a č. p. [XX].

89. K námitkám porušení procesních práv žalobkyně a koncentrace řízení konstatuje soud,
že již projektová dokumentace stavebníkem předložená ke dni ústního jednání spojeného s ohledání na místě samém obsahovala posouzení zastínění okolních objektů č. p. [XX] a č. p. [XX]. Ze studie vyplývá, že, byť neuváděla výslovně dům č. p. [XX], byl i tento dům v rámci posouzení zastínění okolních objektů hodnocen, neboť tvoří s domem č. p. [XX] jeden stavební celek (viz fotografie domu, vyžádaná dobová projektová dokumentace domu a zachycení domu v situačních výkresech z příslušného počítačového programu). Ze shodných východisek vychází i následně doložená studie zastínění z února 2017, kterou stavebník reagoval na vznesené námitky dalších účastníků řízení a předložil ji dne 8. 3. 2017. Doplnění posouzení zastínění domu č. p. [XX] se ovšem žalobkyně nijak nedotýká. Jak již bylo uvedeno, studie zastínění okolních domů č. p. [XX] a č. p. [XX] (v rámci objektu označeného jako č. p. [XX]) byla k dispozici ke dni 31. 1. 2017 a k doplnění studie měly žalobkyně možnost se rovněž vyjádřit a uplatnit námitky v dodatečně stanovené lhůtě. O doplnění podkladů stavební úřad účastníky řízení informoval, oznámení spolu s výzvou k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu a námitek ve stanovené lhůtě doručil veřejnou vyhláškou v souladu s § 144 odst. 6 správního řádu. Soud opakuje, že žádost žalobkyně, aby se k případně doplněné dokumentaci mohly vyjádřit, tedy byla naplněna. Soud neshledal, že by tímto postupem byly žalobkyně zkráceny, neboť i jim byla dána další lhůta 15 dnů, aby se v ní k doplněným podkladům, které byly konkrétně označeny (včetně posouzení zastínění), vyjádřily.
90. Studie vlivu bytového domu po změně umístění a rozšíření jednoho z křídel na zastínění okolních objektů byla zpracována odborně způsobilou osobou v rámci projektové dokumentace. Žalobkyně pak její závěry v průběhu řízení před stavebním úřadem nezpochybnila co do nedodržení konkrétních technických požadavků na výstavbu z hlediska oslunění a osvětlení svých bytů, svá obecná tvrzení, mj. o zastínění terasy žalobkyně a), resp. balkonu a zahrady žalobkyně b), nad míru přiměřenou poměrům nepodložily oponentním odborným vyjádřením či posudkem obdobného rozsahu a kvality nebo alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolaly opravdu důvodné pochybnosti o tom, že dodatečně povolované změny umístění a některých rozměrů bytového domu, případně změny v dalších stavebních objektech způsobí tvrzené zastínění jejich nemovitostí nad stanovené limity a míru přiměřenou poměrům. Pokud žalobkyně zpochybňovaly dodržení hygienických limitů, nijak svoje výhrady vůči závěrům studie zastínění v žalobě nespecifikovaly, nijak se konkrétně nevymezily vůči závěru, že byl dodržen stanovený normový požadavek na zachování oslunění v rozsahu 1 hod. 30 min. u místnosti v domu č. p. 87, ve vztahu k terase žalobkyně a), balkonu, kuchyni či zahradě žalobkyně b) žádné konkrétní porušení hygienických limitů neuplatnily.

91. Soud na tomto místě musí korigovat mylné přesvědčení žalobkyň, že je to stavebník, který musí beze zbytku prokázat, že v důsledku dodatečně povolovaných stavebních změn bytového domu nebude zhoršení parametrů oslunění bytu a terasy žalobkyně a) a kuchyně a zejména balkonu i zahrady žalobkyně b) nepřiměřené. V tomto směru soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, který se zabýval dodržení zásady materiální pravdy ze strany stavebního úřadu, přičemž dovodil, že: *„Za rozumný lze označit požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitky důkazně podložit svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, že stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování na míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude docházet) na stavebníka, který usiluje o legalizaci stavby. V takové situaci je obdobně použitelný výše citovaná judikatura, podle níž má stavebník nepovolené stavby povinnost prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, požaduje-li její dodatečné povolení.“* Těmto požadavkům v souzené věci žalobkyně v řízení před stavebním úřadem nedostály. Svou pasivitu ve stavebním řízení, které je nadto ovládáno koncentrační zásadou, nemohou žalobkyně dohánět svými četnými důkazními návrhy až v přezkumném řízení před soudem. Není věcí soudu, aby tzv. v první linii řešil občanskoprávní námitky dotčení vlastnických práv nad míru přiměřenou těch účastníků stavebního řízení, kteří neunesli ve stavebním řízení své důkazní břemeno v rozsahu, jak o něm hovoří shora citovaná judikatura. Uvedené platí nejen ve vztahu k předloženému znaleckému posudku **XX** ale i k řadě dalších důkazů, s nimiž žalobkyně vystoupily až před soudem ve vztahu k nepřiměřenému dotčení svých vlastnických práv změnou kvality prostředí. Soud proto nepřistoupil k doplnění dokazování předloženým znaleckým posouzením zastínění objektů žalobkyň, stejně jako nedoplnil dokazování řadou fotografií (zde si soud neodpustí poznámku – fotografie předkládané žalobkyněmi by mohly mít stejné vady, které jsou bez jediné indicie připisovány fotografiím použitým ve studii zastínění), ani vyjádřením dendrologa ohledně předpokládané životnosti okolních dřevin, ani ověřením zastínění ohledáním na místě samém – ostatně soud ani není odborně nadán k tomu, aby odborné závěry autorizovaného projektanta pozemních staveb ohledně zastínění, oslunění, osvětlení ověřoval na místě samém. Námitky věcné nesprávnosti studie zastínění uplatněné v žalobě tedy soud vyhodnotil jako nedůvodné, ostatně žalobkyně ani neuvedly, jak již zaznělo shora, z čeho např. dovozují povinnost zohlednit okolní zahrady a vzrostlé stromy, povinnost hodnotit jednotlivé byty. Rovněž není zřejmé, jak by mohla přestavba domu č. p. **XX** závěry studie zastínění ve vztahu k nemovitostem žalobkyň ovlivnit. Stejně tak žalobkyně neupřesňují, jaké mělo užití (rovněž) historické fotografie domu č. p. 87 vliv na závěry ohledně doby zastínění východní fasády tohoto domu. S námitkou zastínění zahrady u č. p. **XX**

navazující na pozemek č. p. [REDACTED] se stavební úřad vypořádal, žalovaný se s jeho závěry ztotožnil. Žalobkyně b) na tuto argumentaci konkrétně nereagovala, pouze zopakovala svoje výhrady vůči obsahu studie zastínění. Soud opakuje, že pokud nebyly pro zastínění terasy, resp. balkonu a zahrady stanoveny příslušné limity (žalobkyně jejich nedodržení konkrétně nenamítaly a neučinily tak ani v žalobě), spočívalo důkazní břemeno na žalobkyních, tedy bylo na nich, aby doložily svá tvrzení, že dodatečně povolovaná změna v umístění a změny některých rozměrů bytového domu přinesla zastínění nad míru přiměřenou poměrům.

92. Namítá-li žalobkyně a) v návaznosti na to, že zásah do jejích práv změnou výhledu z okna je nepřiměřený (z tohoto důvodu také žalobkyně zmiňovala pokles ceny jejího bytu), musí soud tyto námitky odmítnout. Žalobkyně a) nekonkretizuje, jakým způsobem došlo ke změně výhledu z jejího bytu, tedy i tvrzenému poklesu hodnoty jejích nemovitostí, z důvodu dodatečně povolovaných změn bytového domu a souvisejících stavebních objektů. Ty přitom spočívaly především ve zvětšení odstupové vzdálenosti od domu č. p. [REDACTED], které se mohlo stěží projevit ve zhoršení výhledu z bytu žalobkyně a). Soud opětovně konstatuje, že řízení o dodatečném povolení změn bytového domu a následný soudní přezkum rozhodnutí ve věci dodatečného povolení nejsou prostorem, v němž by žalobkyně znovu brojila proti celému stavebnímu záměru stavebníka realizovanému na dotčených pozemcích. A v této souvislosti soud znovu odkazuje na předchozí bod rozsudku, v němž se věnoval důkaznímu břemenu účastníka stavebního řízení, který tvrdí, že dodatečně povolovaný stavební záměr se dotýká jeho vlastnických práv nad míru přiměřenou poměrům. Rámec soudního přezkumu napadených správních rozhodnutí překračuje žalobkyněmi nově uplatněný požadavek, aby si soud sám vyžádal znalecký posudek ohledně poklesu tržní hodnoty bytových jednotek žalobkyň, jimiž by byla jejich tvrzení před soudem prokázána.
93. Soud se plně ztotožnil se způsobem, jakým stavební úřad a žalovaný vypořádali námitky ohledně dotčení práv žalobkyně a) imisemi v podobě nočního osvětlení. Ve shodě se žalovaným soud připomíná, že předmětem dodatečného povolení stavby byly změny v umístění bytového domu a jeho stavebním provedení a změny souvisejících stavebních objektů ve vymezeném rozsahu. Žalobkyně a) opětovně vycházela z nesprávného předpokladu, že nebyl dodržen odstup bytového domu od domu č. p. [REDACTED]. To ovšem není pravda, odstupová vzdálenost ve smyslu § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dodržena byla. Dodržení vzájemného odstupu staveb, v jejichž protilehlých stěnách jsou okna, má zabezpečit ochranu soukromí a ochranu před imisemi hlukem, stíněním i imisemi v podobě nočního osvětlení. Stavební úřad tak logicky uvedl, že imise nočním osvětlením staveb je v městě běžným jevem a s ohledem na dodržení odstupu mezi stavby nelze hovořit o obtěžování nad míru přípustnou poměrům. Povolovanou změnou v umístění bytového domu nadto došlo k oddálení stavby od domu č. p. [REDACTED], dodatečně povolované změny tak mohou stěží představovat vyšší míru dotčení práv žalobkyně a). Žalovaný správně připomenul, že povolovanými změnami dojde ke

snížení počtu bytů a ve vztahu k tvrzení o imisích osvětlením pohybujícími se automobily konstatoval, že zvýšení počtu vnitřních parkovacích stání není zásadní, proto ani v tomto směru nemůže dojít dodatečně povolovanou stavbou k nepřiměřenému zhoršení oproti původně povolenému stavebnímu záměru.

94. K žalobní námitce týkající se zvýšení imisí prachem nad míru přípustnou místním dosavadním poměrům soud uvádí, že stavební úřad příhodně konstatoval, že každá stavební činnost představuje do jisté míry negativní působení, a to nejen na vlastníky sousedních nemovitostí, ale také na jiné obyvatele a další osoby pohybující se v lokalitě dotčené výstavbou. Jde o to, aby takové omezení vlastnických práv v důsledku stavební činnosti a změna kvality prostředí zapříčiněná realizací nové stavby nepředstavovaly omezení nad míru přiměřenou a podstatně omezující obvyklé užívání nemovitosti (viz § 1013 odst. 1 občanského zákoníku). Stavební úřad také správně upozornil na to, že zvýšená prašnost v průběhu samotné výstavby je jevem přechodným, po dokončení stavební činnosti by po provedení zpevnění ploch a sadových úpravách neměla stavba bytového domu a souvisejících stavebních objektů představovat pro okolí nadměrnou zátěž. Žalobkyně nekonkretizují, proč shledávají obtěžování dodatečně povolovanými změnami bytového domu a uvedených stavebních objektů nad míru přiměřenou a podstatně omezující obvyklé užívání jejich nemovitostí. Opětovně je třeba připomenout, že o umístění bytového domu a s ním souvisejících stavebních objektů a jejich stavebním provedení bylo pravomocně rozhodnuto, žalovaný správně uvedl, že předmětem dodatečného povolení jsou pouze změny provedené v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením. Zohlednil tedy logicky tedy, že dojde ke snížení počtu bytů a zvýšení počtu parkovacích stání o 6 stání, což nemůže v dané lokalitě představovat zvýšení imisí prachem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům. Žalobkyně ostatně v průběhu správního řízení svá tvrzení o opaku nepodložily relevantními důkazy alespoň do té míry, že by mohly výše uvedené závěry zpochybnit. Za takové situace soud nepřistoupil k doplnění dokazování fotografiemi pořízenými v průběhu stavby, na které se žalobkyně odvolávaly na jiném místě žaloby, ostatně dokazovat, že se v průběhu stavebních prací při výstavbě bytového domu, včetně provedených změn práší, považuje soud za nadbytečné.
95. Tvrzení, že žalobkyně budou nepřiměřeně obtěžovány imisemi pohledem, vychází z premisy nedodržení odstupových vzdáleností jejich nemovitostí od bytového domu. Odstupy bytového domu od domů, v nichž mají žalobkyně bytové jednotky, jsou po změně jeho umístění v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., proto je námitka neopodstatněná.
96. Žalobkyně dále namítaly zvýšené imise benzoapyrenu v důsledku zvýšeného pohybu vozidel, zvýšení škodlivých částic kvůli umístění 3 plynových kotlů v novostavbě a zřízení dalšího stacionárního zdroje. Nepřezkoumatelnost závazných stanovisek žalobkyně namítaly,

aniž by stanoviska přesně označily a především konkretizovaly, z čeho dovozují zvýšení imisí benzoapyrenu nad míru přiměřenou poměrům. Závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, oddělení odpadů a ovzduší, ze dne 26. 10. 2016,

č. j. MML/ZPOO/Ond/202622/16-SZ211963/16, bylo vydáno v intencích § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, podle kterého *obecní úřad obce s rozšířenou působností vydává závazné stanovisko k umístění, provedení a užívání stavby stacionárního zdroje neuvedeného v příloze*

č. 2 k tomuto zákonu podle jiného právního předpisu. Ze stanoviska přitom vyplývá, že dotčený orgán

se vyjadřoval k vytápění bytového domu 3 plynovými kondenzačními kotly o tepelném výkonu 7.2 – 65.0 kW, tedy k umístění stacionárního zdroje neuvedeného v příloze č. 2, přičemž

se zabýval splněním zákonných podmínek z pohledu ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Přestože dodatečně povolované změny stavby se vytápění bytového domu netýkaly, stavebník s ohledem na časový odstup a zejména přijetí nového zákona o ochraně ovzduší závazným stanoviskem prokázal, že umístění stacionárního zdroje v podobě 3 plynových kondenzačních kotlů je nadále v souladu s veřejnými zájmy na úseku ochrany ovzduší. Žalovaný pak odůvodnil, že na nevýznamné zdroje znečišťování ovzduší zákon neklade zvláštní požadavky a kritéria. Tento závěr žalobkyně nezpochybňují, není tak zřejmé, jaké skutečnosti měly být podle nich dotčeným orgánem v závazném stanovisku pominuty. Správní orgány poté příhodně uvedly, že žalobkyně nespecifikovaly, jaký další stacionární zdroj znečištění mají kromě kondenzačních plynových kotlů na mysli. Žalobkyně také neuvedly, z čeho dovozují povinnost stavebníka předložit studii imisí škodlivými částicemi. K dílčímu požadavku předložení doplnění projektové dokumentace soud uvádí, nejde o řádnou žalobní námitku, ale pouze o převzetí obsahu námitek uplatněných v průběhu stavebního řízení. Namítá-li žalobkyně [s ohledem na zmínku o zahradě účastnice a najížděcí rampě lze dovodit, že se toto dílčí tvrzení týká žalobkyně a)], že zahrada je pod úrovní plánovaných komunikací a parkovacích stání a s ohledem na najížděcí rampu lze očekávat zvýšený počet vozidel, soud opakuje, že venkovní parkovací stání nebyla předmětem dodatečného povolení stavby. Najížděcí rampa byla naopak v důsledku změn stavby bytového domu zrušena (viz stavebním úřadem a žalovaným definované změny stavby). Soud se dále ztotožnil se závěry stavebního úřadu a žalovaného, že zvýšený pohyb vozidel v důsledku zvýšení počtu vnitřních stání o 6 stání může vzhledem k umístění bytového domu v centru města na pozemcích určených k zástavbě daným typem stavby stěží představovat zvýšení imisí benzoapyrenem nad míru přípustnou poměrům. A znovu soud připomíná, že o umístění bytového domu včetně zpevněných ploch a parkovacích stání bylo již dříve pravomocně rozhodnuto, nejde tedy o situaci, kdy by bylo na místě posuzovat vliv bytového domu a s ním spojeného provozu na parkovacích stáních, jako by šlo o zcela nový prvek v území.

97. Ve vztahu k žalobnímu bodu obtěžování žalobkyň hlukem nad míru přiměřenou místním dosavadním poměrům je třeba znovu zdůraznit, že předmětem dodatečného povolení stavby byly jen definované změny stavby bytového domu a

některých souvisejících stavebních objektů. Námitky, které žalobkyně v žalobě uplatnila, shodně vznesly již ve správním řízení a v odvolání a stavební úřad i žalovaný se jimi zabývali, jejich závěry pak žalobkyně konkrétně nerozporují. Jak správně uvedl již stavební úřad, povolení vjezdu k bytovému domu a zřízení venkovních parkovacích stání nebylo předmětem řízení, navýšení počtu vnitřních parkovacích stání není v rozporu s prováděcím předpisem, snížení počtu bytových jednotek v domě představuje zlepšení místních poměrů, nemůže tedy vést k větší vzájemné interakci mezi osobami. Neurčitostí rozhodnutí stavebního úřadu co se autoplošiny týká, se zabýval žalovaný v prvním odst. str. 66, jeho závěry žalobkyně nezpochybňují a soud je považuje za správné. To samé lze uvést k dílčí námitce hlukové studie.

98. Žalobkyně pak zcela pominuly, že stavebník doložil v souladu s § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona zabezpečení veřejných zájmů na úseku ochrany zdraví před hlukem a vibracemi aktuálním souhlasným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (dále jen „KHS“) ze dne 21. 10. 2016, č. j. KHSLB 21345/2016. Toto závazné stanovisko bylo vydáno na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, a to ve znění pozdějších předpisů. Vyplývá z něj, že KHS jako dotčený orgán ochrany veřejného zdraví předloženou projektovou dokumentaci bytového domu po změnách posoudila a stanovila podmínky k doložení souladu s § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví, ve spojení s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a to opět v platném znění. Pokud tedy žalobkyně namítají nedostatky z pohledu zákona o ochraně veřejného zdraví a nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ve znění nařízení č. 217/2016 Sb. a metodiky Ministerstva zdravotnictví, kterou bez dalšího citují, a tyto vady vytýkají závaznému stanovisku KHS ze dne 1. 1. 2008, č. j. 12633/16/08/2, nejsou tyto námitky důvodné, neboť označené stanovisko závazným podkladem pro vydání dodatečného povolení stavby nebylo. K odkazu na ustanovení § 32a zákona o ochraně veřejného zdraví soud podotýká, že toto ustanovení pouze stanoví, že měření hluku v životním prostředí člověka dle uvedeného zákona může provádět jen držitel osvědčení o akreditaci či držitel autorizace, nedefinuje ovšem případy, kde je měření hluku povinné. Pouhé citace zákona o ochraně veřejného zdraví a nařízení č. 217/2016 Sb. nepovažuje soud za řádné žalobní námitky. Odkazy na hygienické limity hluku pro pracoviště a hluk vyvolaný automobilovou dopravou a na veřejném parkovišti vyhodnotil soud jako nepřipadné, proto se jimi nezabýval a neprováděl dokazování stanoviskem Národní referenční laboratoře. Stejně tak neprováděl dokazování odborným článkem týkajícím se korekce na ultrazvuku od fasád budov. Také závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (žalobkyně jej ani nekonkretizují) na projednávanou věc nedopadají, neboť byly vysloveny v souvislosti s ukládáním sankcí za nadlimitní hluk, o takový případ se však nejedná. Soud tedy shrnuje, že podmínky stanovené KHS v aktuálním závazném stanovisku byly stavebním úřadem převzaty do podmínek č. 10 a 11 pro dokončení dodatečně povolovaných změn bytového domu a souvisejících objektů, čímž byla

zabezpečena i ochrana sousedů před nadlimitním hlukem v souvislosti s užíváním bytového domu. Stanovení těchto podmínek, zejména požadavek na doložení měření hluku v chráněném venkovním prostoru nejbližšího objektu považuje soud za dostatečnou ochranu sousedů před nadlimitním hlukem v souvislosti s dodatečně povolovanými změnami stavby, zcela v souladu s judikaturními závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014,

č. j. 7 As 13/2013-35, který byl žalobkyněmi okrajově též zmíněn. Podmínka č. 7 pak představovala dostatečné zabezpečení ochrany práv sousedů před nadlimitním hlukem

ze stavby samotné. Případné porušení předchozích podmínek stavebního povolení, k nimž mohlo při provádění stavby ze strany stavebníka dojít, nemohlo být důvodem

pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, pokud byly pro jeho vydání zákonné podmínky § 129 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona splněny.

99. V dílčí námitce týkající se ochrany sousedů žalobkyně víceméně jen parafrázovaly obecné závěry žalovaného o postavení sousedů v řízení o dodatečném povolení stavby a obecně napadly shrnující závěr žalovaného, že předloženými podklady a doklady stavebník prokázal, že dodatečně povolované změny stavby jsou v souladu se zákonem. Ze všech shora uvedených závěrů vyplývá, že konkrétně uplatněné žalobní námitky nebyly důvodné a tento závěr žalovaného o souladu dodatečně povolovaných změn bytového domu a souvisejících stavebních objektů se zákonem nebyl vyvrácen. K ověření budoucího účinku užívání stavby se přes drobnou nepřesnost při označení stavebního zákona z roku 1976 vyjádřil žalovaný, který vysvětlil, že ověřením budoucích účinků povolované stavby ze strany stavebního úřadu je míněno posouzení budoucího vlivu stavby na základě předložené dokumentace stavby (která se okruhem těchto otázek zabývala), tj. zda dokumentace dodatečně povolované stavby z tohoto pohledu splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů a zda stavba odpovídá obecným požadavkům na výstavbu a zvláštním právním předpisům, s čímž soud souhlasí.

100. Žalobní námitka týkající se ovzduší pak není dle názoru soudu srozumitelná. Žalobkyně zřejmě jen citovaly sdělení Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 9. 2008 k oznámení podlimitního záměru, které však bylo předloženo v původním územním řízení, jak uvádí žaloba. Z napadených rozhodnutí neplyne, že by bylo uvedené sdělení podkladem v řízení o dodatečném povolení stavby. Námitka týkající se závěru žalovaného na str. 44 o souladu dodatečně povolované stavby se zákonem je zcela obecná, soud na ni proto může jen v obecné rovině reagovat tak, že z pohledu konkrétních žalobních námitek soud neshledal pochybení správních orgánů při posouzení zákonných podmínek pro vydání dodatečného povolení předmětné stavby (ve smyslu definovaných změn bytového domu a změn některých souvisejících stavebních objektů). Vzhledem k obsahu žalobního bodu a rovněž s ohledem na to, že žalobkyně nijak v řízení před stavebním úřadem nekonkretizovaly a nijak nedokládaly svá tvrzení o dotčení svých práv zhoršením kvality ovzduší nad zákonem stanovené limity či míru přiměřenou poměrům, nepřistoupil soud k doplnění dokazování studií kvality

ovzduší v Liberci, kterou měl v roce 2017 zpracovat odbor ovzduší žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

101. Soud tedy na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že společná žaloba žalobkyně a) a žalobkyně b) je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
102. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
103. V souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. soud zároveň vyslovil, že osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů nepřiznává. Soud jim v řízení neuložil žádnou povinnost a také neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by jej k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení těmto osobám vedly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. březen 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu